

NEEKERIVÄESTÖN VAPAUTUKSEN TIE

Kommunistipuolueen tehtävät työväenluokan johdon voittamiseksi neekerien vapaustaistelussa, ja taistelusta taantumuksellista natsionalis-reformistista liikettä vastaan neekerikansan keskuudessa.

Harry Haywoodin puhe

*(Raportti Yhdysvaltain Kommunistipuolueen
Kahdeksannelle konventionille, Cleve-
landissa, 2—8 päivinä huhti-
kuuta 1934)*

KUSTANTAJA: FINNISH FEDERATION INC.
35 East 12th St., New York, N. Y.

PRINTED BY TYOMIES SOCIETY
Superior, Wis., U. S. A.
1935

Sisältöluettelo:

	Sivu
I. NEEKERIREFORMISMI — YHDYSVALTAIN IMPERIALISMIN AGENTTI	3
Neekerireformismin tarkoitusperä.....	5
Apu Rooseveltin “uudelle jaolle”.....	7
Costigan-Wagner “lynkkausvastainen” lakiehdotus lynkkaajain ase	9
Neekerikansan siviilioikeuksien lakiehdotus.....	13
Ohjelma “Jim-Crow” työväenliitolle.....	15
Kiivaampi taistelu jokapäiväisistä vaatimuksista.....	18
II. PIKKUPORVARILLISEN NATSIONALISMIN KASVU	20
N.A.A.C.P. johdon kriisi.....	23
DuBoisin “opposition” rooli.....	25
“Töitä neekereille”-liike.....	27
Uus-garveylaisuus—uudet “takaisin Afrikaan” liikkeet	27
Liberia-suunnitelma ja Yhdysvaltain imperialismi.....	29
Padmore—uus-garveylaisuuden teoreetikko	37
Uus-garveylaisuuden suhde fascismiin.....	42
Ainoastaan kommunistit todellisuudessa taistelevat neekerien vapaudesta.....	44
Japanin imperialismi “tummiin rotujen esi- taistelijana”	45
III. TAISTELU NEEKERIVAPAAUSLIIKKEEN PROLETAARISESTA JOHDOSTA	49
Taistelu kahdella rintamalla.....	50
Kysymys “päävaarasta”	52
Salattu pikkuporvarillinen natsionalismi.....	55
Seuraavat askeleet työssämme neekerien keskuudessa	57

I. NEEKERIREFORMISMI—YHDYSVALTAIN IMPERIALISMIN AGENTTI

Toveri Browder viitoitti mainiossa raportissaan mitä selvimällä tavalla Puolueen asenteen neekerikysymyksessä ja asetti perustan oikealle suhtautumiselle tehtäväämme työskentelyssä neekerien keskuudessa nykyisellä kaudella. Toveri Browder alleviivasi taistelun tärkeyden kahdella rintamalla, valkoshovinismia vastaan päävaarana ja pikkuporvarillista natsionalismia vastaan, jonka hän oikein luonnehti "valkoshovinin nurjaksi puoleksi".

Minä tahdon raportissani laajemmin käsitellä tätä kysymystä taistelusta kahdella rintamalla, erittäinkin taistelun suhteen neekerireformismin vaaraa vastaan, joka on nykyaikana muodostunut kärjistyneeksi ja uhkaavaksi.

Nykyajan eräitä huomattavia tunnusmerkkejä on porvarillisten neekerireformistien ja pikkuporvarillisten natsionalististen nekerijohtajain toiminnallisuuden jyrkkä nousu nekerijoukkojen keskuudessa. Me havaitsemme, että tämä toiminta ei ole vain lisääntynyt, mutta se saa moninaisempia ja ovelampia muotoja. Virallisten porvarillis-reformististen järjestöjen lisäksi on näyttämölle ilmaantunut viime aikoina lukuisia pikkuporvarillisia kansallisliikkeitä. Näemme myöskin määrättyjä yrityksiä kristallisoida "vasemmisto"-reformistisia nekeriliikkeitä.

Tämä ilmiö välittömästi yhtyy kärjistyvään luokkataisteluun ja neekeriraatajain kasvavaan radikalisoitumiseen. Vain tältä pohjalta on se selitettävissä. Voisimme sanoa että neekerireformistien lisääntynyt toiminnallisuus, heidän yrityksensä voimistuttaa natsionalismia joukoissa, tapahtuu välittömästi samassa suhteessa kuin meidän vallankumouksellisen liikkeen-

me vaikutusvalta kasvaa neekerijoukkojen keskuudessa. Näemme että siellä, missä me alamme vakavaan työskentelyyn neekerien keskuudessa, missä meidän vaikutusvaltamme kasvaa heidän keskuudessaan, siellä havaitsemme meitä vastassa olevan jyrkkänä kysymyksen taistelusta neekerijoukkojen vallankumouksellistumisen välittömänä esteenä olevaa neekerireformismia vastaan, kuten esim. Chicagossa, St. Louisissa, etelässä, Scottsboro-kamppailun yhteydessä ja taistelussa lynkkauksia vastaan. Kaikenkarvaiset neekerireformistit ja pikkuporvarilliset natsionalistiset johtajat ovat kaikkialla kuumeisesti toimimassa mitä viekkaimman demagogian suojassa.

Mikä on tämän toiminnan tarkoitusperä? On selvää, että heidän pyrkimyksenään on pysäyttää neekerijoukkojen kasvava vallankumouksellinen kehitys, estää neekeri- ja valkoihoisten raatajain kasvava yhtenäisyys taistelussa nousevaa fascistista taantumusta vastaan, pitää joukot porvarillisen reformismin, pikkuporvarillisen natsionalismin vaikutusvallan alaisuudessa, joka objektiivisesti (ulkokohtaisesti) tarkoittaa heidän pitämistä kytkettynä imperialismin kahleisiin. On nyt käymässä selvemmäksi, että neekerireformismi on päävihollinen neekerikansan riveissä, se on imperialistisen "jim-crow" taantumuksen pääasiallinen yhteiskunnallinen tuki neekerijoukkojen keskuudessa. Senvuoksi, taistelu neekerireformisteja ja pikkuporvarillisia natsionalistisia johtajia vastaan ja heidän paljastaminen, heidän eristäminen joukoista on keskeinen, mitä tärkein Puolueemme ja vallankumouksellisen liikkeen tehtävä nykyaikana. Tähän taisteluun joukkojen vapauttamiseksi neekerireformistien ja heidän järjestöjensä petollisen vaikutuksen alaisuudesta sisältyy koko kysymys proletariaatin hegemoniasta (johtavasta asemasta) ja Puolueen johdosta nousevassa neekerikansan kansallisvallankumouksellisessa liikkeessä. Kysymys on siitä kuka voittaa kenet. Mikä kanta tulee vallitsevaksi? Meidän proletaarinen luokkakantamme vallankumouksellisesta liitosta neekerijoukkojen ja valkoisen työväenluokan välillä Amerikan imperialismin kukistamiseksi ja neekerien oikeuksien

toteuttamiseksi, vai reformistinenko imperialisteille antaantumisen politiikka, joka tarjoaa taantumuksellisia utopistisia harhakuvitelmiä vallankumouksellisen taistelun sijaan, politiikka, joka vain voi johtaa tappioon ja imperialistisen sortovallan lujittamiseen neekeriraatajiin yhtä hyvin kuin valkoisiinkin raatajiin nähden.

NEEKERIREFORMISMIN TARKOTUSPERÄ

Tarkastakaamme porvarillisten neekerireformistien, pikkuporvarillisten kansallismielisten järjestöjen joitakin toimintamuotoja nykyisessä tilanteessa. Neekerireformististen järjestöjen keskuudessa havaitsemme, että johtava osa on edelleenkin jätetty National Association for the Advancement of Colored People-järjestölle. Tämän järjestön johdossa tapaamme sellaisia porvarillisia neekerireformisteja kuin Walter White, Pickens, Schuyler, DuBois ryhmineen, yhdessä sellaisten valkoisten liberaalien ("valistettuja" imperialistisia aineksia) kanssa kuin Spingarn, Mary White Ovington, y. m. s., ja vieläpä peittelemättömiä imperialistisia politikointsijoita kuten senaattori Capper, Filippiinien kenraalikuvernööri Murphy, y. m.; myöskin sellaisia avoimia neekerireformisteja kuin tri Moton, Tuskegee opistosta. Nämä imperialistiset ainekset ovat niitä jotka hallitsevat järjestön politiikkaa. N.A.A.C.P.-järjestön johtajiston kokoonpano täten antaa selvän ilmaisen tästä politiikasta.

Mitä on tämä politiikka?

Johtava teoria, jolle tämä politiikka perustuu on, että: Neekerikysymys on ratkaistavissa nykyisen kapitalistis-imperialistisen yhteiskuntajärjestelmän puitteissa, ilman vallankumouksellista taistelua. Että neekerijoukkojen kohtalo on kytetty kapitalismin säilyttämiseen, eli, kuten suorapuheinen neekerikonservatiivi Kelley Miller lausuu: — "Pääoma on neekerin ystävä; valkoinen työväestö on hänen vihollisensa." Siis tämän mukaan neekerioikeuksien voittaminen ei edellytä taistelua pääomaa, s.t.s. imperialismia vastaan; päinvastoin,

se edellyttää sovintoa valkoisten imperialististen vallanpitäjien kanssa, eli, kuten N.A.A.C.P. johtajain sanat kuuluvat, "yhteisrintamaa kummankin rodun 'parhaiden' ainesten kesken". Ketä vastaan? Nousevaa neekeri- ja valkoisten raatajain joukkoliikettä vastaan, erittäinkin sen johtajia, kommunisteja vastaan.

Tämä on porvarillisen neekerireformismin ydin. Tästä juontautuu sen taktillinen linja, luottamuksen asettaminen porvarillisiin oikeuslaitoksiin, lainlaadinnallisiin elimiin, sen petolliset kompromissit valkoisen valtaluokan kanssa, sen taantumuksellinen sabotaasi vallankumouksellisiin taisteluihin nähdessä neekerioikeuksista. "Perustuslaki on laivamme, kaikki muu muodostaa meren", sanoo Kelly Miller.

Nykyisenä kärjistyvien luokkataistelujen ja neekerikansan poliittisen heräämisen aikana tämä politiikka edellyttää valtaluokan taktiikan aktiivista täydentämistä työväenluokan rivien pirstomiseksi ja jakamiseksi; se edellyttää aktiivista liittoutumista kaikkien taantumuksellisten voimien kanssa neekerijoukkojen kasvavaa kansallista vapausliikettä vastaan, vallankumouksellista työväenliikettä ja sen johtajaa, Kommunistipuoluetta vastaan. Neekerireformismi on tullut vallassa olevan imperialistisen porvariston aktiiviseksi agentiksi avunannollaan tien tasoittamisessa fascismille.

Raatajajoukkojen jakaminen rodun ja kansallisuuden pohjalla, ennenkaikkea erimielisyyksien virittäminen mustien ja valkoisheisten työläisten välillä — tämä on oikeastaan nousevan fascismin strategian ydin. Tämä on todellisesti porvariston alullepaneman nykyisen valkoshovinismin kamppailun ja neekerivastaisen mielialan lietsonnan merkitys. Sen tarkoituksena on vieroittaa nouseva neekerijoukkojen taistelu pois vallankumouksellisen liikkeen piiristä — ryöstää vallankumoukselliselta työväenluokalta eräs sen pääreserveistä. Tästä syystä neekerireformismi perinpohjaisesti täydentää fascismin ohjelmaa sovintopolitiikkansa kautta valtaluokan valkoisten sortajain kanssa, työväenvastaisen toimintansa kautta ja "jim-

crow” natsionalismin ja rotueristäytymisen kautta. Se on vain fascistisen lantin nurjapuoli. Tämänvuoksi Amerikan imperialismi, jatkaessaan fascistisoimispolitiikkaansa, nykyhetkellä tietoisesti rakentaa neekerireformismia parhaana agenttinaan neekerikansan riveissä. Ei ole siis mikään sattuma, että juuri tällä hetkellä Washingtonin imperialistinen hallitus on ottanut politiikakseen neekerireformistien ja porvarillisten politikoidesijain vetämisen suoraan hallituksen koneistoon ja N. R. A. elimiin. Tämä ei ole vain tunnustuksen antamista imperialismin taholta neekerilakeijainsa palveluksille. Tämä neekerien yläluokan ainesten lahjomisen politiikka on tarkoitettu voimistuttamaan imperialististen vallanpitäjien yhteiskunnallista perustaa keskiluokan neekerien keskuudessa, käyttääkseen osaa heistä tehoisana puskurina voimistuvan joukkoliikkeen johtamiseksi sivuun ja tehdäkseen helpommaksi sen politiikan läpikäymisen neekerijoukkojen rosvoamisen tehostamiseksi.

Viime aikana on tehty koko sarja tämääntapaisia “korotuksia”. On muodostettu Rooseveltin hallituksen n. k. “musta kabinetti”. Siihen lukeutuu sellaisia kuin Eugene Kinckle Jones, National Urban Leaguen entinen johtaja ja nyt kauppaasihteeri Daniel Roperin apulainen; Robert L. Vann, *Pittsburgh Courierin* päähenkilö, on nyt erikoisapulaisena prokuraattorin virastossa; Henry Hunt, tunnettu etelän neekerivalistaja, federaalisen maataloushallinnon kuvernöörin apulainen; Forrester B. Washington, Philadelphiasta, neekerityön valvoja liittovaltion hätätilanneavustushallinnon osastossa; Theophilus Mann, Chicagosta, lainopillinen neuvonantaja yleisten töiden hallinnossa, j.n.e., j.n.e.

APU ROOSEVELTIN UUELLE JAOLLE

Täten havaitsemme reformististen neekerijohtajain tukevan Rooseveltin uuden jaon hallinnon jokaista fascistista manööveriä, vaikkakin tämä tuki verhotaan demagogisilla fraaseilla ja se esitetään olevan neekerikansan eduksi. He tervehtivät uutta jakoa ja N.R.A :ta “uutena jakona” neekereille. N.A.A.

C.P:n virallinen äänenkannattaja, *Pittsburgh Courier*, on samanaikaisesti etummaisimpia "uuden jaon" politiikan tukijoita neekerien keskuudessa. Sen sivut ja toimituskirjotukset sananmukaisesti kirkuvat ylistysvirttä Rooseveltin "uuden jaon" hallinnolle. Kansallisen sorron kärjistyminen "uuden jaon" alaisuudessa, neekerityöläisten laillistettu sorto ja alempi asema N.R.A. koodien mukaan, valkoisten työläisten joukkomittainen neekerityöläisten tilalle sijoittamisen shovinistinen politiikka neekeri- ja valkoisten raatajain edelleen jakamiseksi, erittäinkin etelässä, neekerifarmarijoukkojen laillistettu rosvoaminen puuvillan maanalle kyntämisen ohjelman ja viheliäisen Bankhead-lain kautta — tämä kaikki (näiden johtajain lausuntojen mukaan) ei ole "uuden jaon" politiikan peruspyrkimyksenä. Tämä neekerijoukkojen elinsuhteiden kurjistuminen, tämä lisähyökkäys heidän poliittisia oikeuksiaan vastaan kuvataan johtuvaksi pelkästään "yksityisistä loukkauksista" "uuden jaon" politiikkaa asetettaessa paikallisesti käytäntöön. Täten neekeriraatajain taistelusta tehdään näennäisesti taistelu, ei "uuden jaon" fascistista politiikkaa vastaan, vaan pelkästään taistelu tasapuolisuudesta tämän politiikan soveltamisessa käytäntöön. Täten Joint Committee on National Recovery — reformististen neekerijärjestöjen yhteisrintama jonka pääasialliset tukijat ovat N.A.A.C.P. ja National Urban League ja jonka päämaja sijaitsee Washingtonissa, julistaa politiikkaan taistelun "tasapuolisuudesta neekereille N.R.A:n sisällä", yhteistoiminnan kautta N.R.A., C.W.A., P.W.A., y.m. hallintojen valvojain kanssa, tuomalla näiden virkailijain huomioon neekeriraatajain valituksia ja toimimalla "uuden jaon" hallinnon epävirallisen neuvonantajan ominaisuudessa. Tietenkin kaikella tällä reformististen neekerijohtajain toiminnalla "uuden jaon" yhteydessä on oma tarkoituksensa hajottaa ja hämätä neekerijoukkoja heidän lisääntyvässä vihamielisyydessään tätä fascistista politiikkaa vastaan, ja sillä pyritään myöskin vääristelemään tämän nousevan liikehtimisen tarkoitusperiä neekerien keskuudessa, siten halvaannuttaen heidän voi-

mistuvan vastarintansa Rooseveltin "uuden jaon" etenevää fascistitaantumusta vastaan.

COSTIGAN-WAGNER "LYNKKAUSVASTAINEN" LAKIEHDOTUS — LYNKKAAJIEN ASE

Samanluontoinen on N.A.A.C.P. johtajain viimeisin manööveri, koskien taistelua lynkkauksia vastaan — n. k. Costigan-Wagner lynkkausvastainen lakiehdotus. Lain esittäjäin mielestä neekerien lynkkaaminen lopetetaan pelkällä uuden lain hyväksymisellä. Tämä siitä huolimatta, vaikka neekerien siviilioikeuksia näennäisesti takaavat perustuslakilisäykset 13, 14 ja 15 ovat jääneet vain paperipalasiiksi; siitä huolimatta vaikka erinäisten valtioiden lakikokoelmia kaunistavia, oletusti neekerien oikeuksia takaavia siviilioikeuslakeja rikotaan päivittäin; siitä huolimatta että vieläpä n. k. lynkkausvastaiset lait useissa valtioissa eivät ole lähestulkoonkaan pysäyttäneet lynkkaajain toimintaa. Mutta ei siinä kaikki! Costigan-Wagner lakiehdotus ei ainoastaan ruoski harhaluuloja; tämän lakiehdotuksen pahaenteinen ja taantumuksellinen tarkoitusperä, sen fascistinen luonne aseena työväestöä ja neekerijoukkoja vastaan ilmenee mitä selvimmin "roskajoukkoa" selostavassa kohdassa. "Roskajoukon" selostetaan olevan "kolme tai useampia henkilöitä jotka toimivat yhdessä ilman lain valtuuksia tarkoituksella ottaa keneltä tahansa hengen tai ruumiillisesti loukata häntä". Eikö ole selvää, että tämä kohta antaa aseensa neekerikansan lynkkaajien käsiin? Mikä tahansa työläisten joukkomielenosoitus, lakkovartiointi, osaviljelijäin mielenosoitus paikallista tilanherraa vastaan tai, jos sikseen tulee, niin joukkopuolustusote itse lynkkausta vastaan, voitaisiin määritellä "roskajoukoksi" ja siihen osallistujia vainota tämän n. k. "lynkkausvastaisen lain" perusteella. Tämä laki laillistuttaisi neekerien ja valkoisten raatajain ampumisen, kuten tapahtui Camp Hillissa, Reeltownissa, kuten häätövastaisissa mielenosoituksissa Chicagossa, Clevelandissa, j.n.e. Mikä tahansa sellainen mielenosoitus voitaisiin määritellä "roskajoukoksi", joka

“toimii yhdessä iman lain valtuuksia” tarkoituksella “ruumiillisesti loukata” kapitalistisia sortajia. Aktuaalinen kokemuskin toteaa tämän. Meidän ei tarvitse muuta kuin tuoda esiin se tosiasia, että Virginian lynkkausvastaista lakia, joka myöskin sisältää sellaisen määritelmän, käytettiin vain yhden kerran, eikä silloinkaan lynkkaajia vastaan, vaan kutomotyöläisten joukkolakkovartioiden murskaamiseksi Danvillessa, Va:ssa. On siis selvää, että tämä lakiehdotus, jota neekerireformistit demagogisesti tukevat lynkkauksien ratkaisuna, on todellisudessa laillinen lynkkausterrorin ase! Se on neekerijoukkojen ja työväenluokan fyysilliseen alistamiseen kohdistettu välikappale.

Senlisäksi että se on tarkotettu suoranaisesti fyysillisen väkivallan aseeksi joukkoja vastaan, niinkuin kaikki muutkin reformistiset lakiesitykset, se on kohdistettu pönkittämään joukkojen keskuudessa hälvenevää luottamusta kapitalistisiin laitoksiin — oikeuslaitoksiin, lainlaadinnallisiin elimiin, s. t. s. juuri valtuuokan sortovälineisiin.

Nyt kun paikalliset oikeuslaitokset ovat Scottsboron, Tuscaloosan, j.n.e., seurauksena tulleet paljastetuksi laajoille joukoille lynkkaajien välikappaleina, niin reformistit pyrkivät jatkamaan harhakuvitelmia porvarillisen lakikoneiston puolueettomuuteen nähden, turvautumalla liittovaltion oikeuslaitoksiin. He vihjaavat, että korkeammat oikeuslaitokset ovat muka puolueettomia ja että niihin ei voi vaikuttaa karkea luokka- tai kansallinen ennakkoluuloisuus. Tällä manööverilään he pyrkivät salaamaan Washingtonin imperialistisen hallituksen todellisen roolin, hallituksen joka seisoo neekerijoukkojen kansallisen sortojärjestelmän johdossa, järjestelmän josta lynkkaukset ovat eroittamaton osa. Tämä objektiivinen (ulkokohtainen) lynkkaajien tukeminen on edelleen nähtävissä siinä seikassa, että tässä lakiehdotuksessa ei käsitetä lynkkauksia neekerikansan koko kansallisen ja yhteiskunnallisen vainoamisjärjestelmän osana, vaan jonakin tästä järjestelmästä kokonaan erillisenä ja erossa olevana. Tähän tapaan reformis-

tiset neekerijohtajat tahtovat ruokkia sitä valhetta, että voidaan muka käydä menestyksellistä taistelua lynkkauksia vastaan ilman, että samanaikaisesti hyökättäisiin sitä yhteiskunnallista ja taloudellista perustaa vastaan josta se syntyy. Ei siis ole sattuma se, että tämä lakiehdotus ei sisällä yhtään laillisia lynkkauksia tai tekosyytteitä koskevaa kohtaa, koska näissä oikeushuone-lynkkauksissa itse oikeuslaitokset itseasiassa panevat lynkkaajain työn täytäntöön.

On verrattain selvää, että Costigan-Wagner lakitekeleen tarkoituksena on riisua aseista nekeri- ja valkoiset raatajajoukot kasvavan fascistisen lynkkausterrorin oloissa. Käyttäen lynkkausvastaisen taistelun naamaria, N.A.A.C.P. johtajat tosiasiallisesti antavat käytännöllistä tukea lynkkaajille.

Ei se ole sattuma, että aikana jolloin liikehtiminen lynkkauksia vastaan saa uutta vauhtia kautta maan, jolloin yleinen suuttumus nousee kaikkialla näitä barbaarimaisia hyökkäyksiä vastaan, aikana jolloin joukkojen harhaluulot porvarillisesta demokratiasta ovat nopeasti pirstoutumassa, ja jolloin joukot ovat yhä suurilukuisempina käymässä vallankumouksellisen taistelun tielle lynkkauksia ja sortoa vastaan, ulkopuolella porvarillisten oikeuslaitoksien ja lainlaadinnallisten elimien, ja K. P:n ja vallankumouksellisten järjestöjen johdolla — ei ole sattuma että porvarilliset reformistit ja heidän imperialistiset isäntänsä valitsevat juuri sellaisen ajan esiintyäkseen ehdotuksilla *uudesta laista*, oletetusti lynkkauksia vastaan, mutta todellisuudessa joukkojen kasvavan liikehtimisen tukahduttamiseksi, sen vallankumouksellisen energian hälventämiseksi, joukkojen ajamiseksi porvarillisen laillisuusharhan satimeen.

Samanaikaisesti tämä lakiehdotus on viekas manööveri imperialistien ja heidän N.A.A.C.P:ssa olevain agenttiansa toimesta porvarillisten neekerireformistijohtajain laskevan vaikutusvallan säilyttämiseksi joukkojen keskuudessa. Tämä vaikutusvalta on nopeasti heikentynyt meidän toimintamme seurauksena, erittäinkin meidän joukkotoiminnan, kamppailumme ja paljastuksien seurauksena Scottsboro-kysymyksen yhteydes-

sä. Se on porvariston manööveri tämän johdon aseman lujittamiseksi, vastakohtana vallankumouksellisen liikkeen kasvavalle vaikutusvallalle neekerien keskuudessa. Tosiasiallisesti, tämä muodosti reformististen johtajain puheiden ytimen senaatinkomitean äskeisissä kuulusteluissa Costigan-Wagner lakiehdotuksesta. Nämä puheet osoittivat selvästi, että näiden harhaanjohtajain pääasiallinen harrastus tämän lakiehdotuksen saamiseksi hyväksytyksi ei ollut lynkkauksien estäminen, vaan neekerijoukkojen luottamuksen palauttaminen kapitalistiseen oikeuteen, vastoin kommunistien kasvavaa vaikutusvaltaa. Tämän he selvästi ilmaisivat lausunnossaan senaatin Costigan-Wagner-lakikuulustelussa. Siinä tilaisuudessa N.A.A.C.P:n kansallissihteeri, Mr. Walter White, lausui:

“Kaksitoista miljoonaa neekeriä, jotka ovat pääasiallisemmin kärsineet tästä paheesta, jännityksellä toivovat tältä komitealta ja kongressilta tämän lakiehdotuksen hyväksymistä. *Eräiden radikaalisten liikkeiden toimesta* on tehty tarmokkaita ja pitkällisiä yrityksiä saada Amerikan neekeri vakuutetuksi, että hänen toiveensa oikeudesta nykyisen hallitusmuodon alaisuudessa ovat turhia ja että hänen täytyy antaa apunsa tämän hallituksen kumoamiseksi ja uuden perustamiseksi... Tämän komitean ja tämän kongressin tehtäväksi jää joko todistaa, että tämä toivo ei ole turha, taikka sitten antaa painoa niiden väitteille jotka sanovat, että sellainen toivo on tylsämielisyyttä... tekaistuihin edullisuuksiin tai perustuslaillisuuteen perustuva kieltäytyminen antamasta federaalista apua lynkkauksia vastaan tulee kiertämättömästi johtamaan tämän kuohunnan syvenemiseen, jonka *Amerikan tulisi hyvinkin ottaa huomioon.*” (Minun alleviivaus.—H.H.)

Hänen pääasiallinen painostuksensa ei tässä ole lynkkauksia vastaan, vaan kasvavaa nekeri- ja valkoisten raatajain vallankumouksellista liikehtimistä vastaan, joka on murtautumassa reformististen harhaluulojen lävitse. Se on vetoamus lisäavusta hänen imperialistisilta isänniltään nekerireformistien taistelulle nousevaa vallankumouksellista liikettä vastaan.

Ottaen tämän kaiken huomioon, on vähän ihmettelemisen syytä siinä, että me löydämme tämän lakiehdotuksen takana taantumuksellisimpien aineksien yhteisrintaman, ulottuen se-

naattori Wagnerista (fascistisen, lakonrikkuri "Wagner lakiehdotuksen" esittäjä), punaisten ammattijahtaja Hamilton Fishista, etelän Inter-Racial komiteoiden taantumuksellisista, aina sosialifascistisiin johtajiin — kaikki yhdistyen puolustamaan neekerijoukkoja, ei suinkaan lynkkauksia ja kasvavaa imperialistista sortoa vastaan, mutta kommunismia vastaan, vallankumouksellista kansallis-vapausliikettä vastaan.

NEEKERIKANSAN SIVIILIOIKEUKSIEN LAKIEHDOTUS

Näitä neekerireformistien petollisia manöövereitä vastaan meidän tulee tuoda tarmokkaammin esille League of Struggle for Negro Rights-järjestön esittämän "neekerikansan siviilioikeuksien lakiehdotuksen".

"Siviilioikeuksien lakiehdotus" poikkeaa perinpohjaisesti taantumuksellisesta Costigan-Wagner lakiehdotuksesta siinä, että :

1. Se sisältää selvän luokkamääritelmän lynkkaamisista. Lynkkauksia käsitellään koko yhteiskunnallisen ja kansallisen sorron kaikkien muotojen yhteydessä, josta neekerit kärsivät tässä maassa. Lynkkauksien lopettaminen on erottamattomasti kytketty koko kysymykseen todellisten demokraattisten oikeuksien takaamisesta neekereille. Tämä lynkkauksien käsittäminen osana neekerien laajemmasta yhteiskunnallisten ja poliittisten oikeuksien kysymyksestä edellyttää, että taistelua lynkkauksia vastaan voidaan käydä menestyksellisesti ainoastaan silloin kun se kytketään taisteluun neekereihin kohdistettua koko sortosysteemiä vastaan. Tämän perustotuuden on loistavasti vahvistanut maailmanlaajuinen taistelu Scottsboron nuorukais-ten vapauttamiseksi.

2. Peruseroavaisuus kuitenkin on näiden kahden lakiesityksen jyrkän vastakkaisessa tarkoituksessa. Päinvastoin kuin reformistiset esitykset, L.S.N.R:n lakiehdotusta ei ole esitetty kaikkiparantavana lääkkeenä lynkkauksille. Meillä ei ole mitään harhaluuloja siitä, että tämän lakiehdotuksen pelkkä

hyväksyminen tulisi itsestään poistamaan lynkkaukset. Päinvastoin me tiedämme että "täydellisinkään" lakiehdotus ei merkitse mitään ellei sen tukena ole vallankumouksellinen politiikka.

Mitä on vallankumouksellinen politiikka lynkkauksia vastaan? Sellaisella politiikalla tulee olla pääasiallisena tarkotusperänä neekeri- ja valkoihoisten raatajain joukkomobilisoiminen vallankumoukselliseen taisteluun lynkkaajia vastaan, porvarillisten oikeuslaitoksien ja lainlaadinnallisten elimien ulkopuolella. Tämä yksin voi taata tappion lynkkaajille. Meidän lakiehdotuksemme ei ole sijaisehdotus taistelulle. Päinvastoin, se on välikappale joukkotaistelujen nostattamiseksi; ase raatajain valistamiseksi ja kokoamiseksi taistelumieliseen joukkopuolustustoimintaan kaikkien porvarillisten laillisten satimien ulkopuolella ja niitä vastaan, jotka todellisuudessa ovat lynkkaajien välikappaleita. Juuri tämä on peruseroavaisuus meidän vallankumouksellisen taktiikkamme ja reformistien taktiikan välillä. Paras "lakiehdotus" lynkkauksia vastaan on kymmenien tuhansien valkoisten ja neekeriraatajain tarmokkaat mielenosotukset kaduilla ja tehtaissa, lynkkaajain takaisin lyömiseksi.

Meille on aivan välttämätöntä vakavasti ryhtyä kehittämään, mitä laajinta kamppailua L.S.N.R:n "siviilioikeuksien lakiehdotuksen" puolesta. On heti pantava alulle maanlaajuinen nimien keräys tämän lakiehdotuksen tueksi. Lakiehdotus on esitettävä kaikille raatajille, neekereille ja valkoisille, työpaikoissa, kaivoksissa, tehtaissa, kaikissa joukkojärjestöissä. Päätöslauselmia tulee hyväksyä. Neekeri- ja valkoisten työläisten lähetystöjen tulee esittää tämä lakiehdotus senaattoreille, kongressimiehille, valtio- sekä paikallisille virkailijoille, vaatien heidän kannatustaan tälle lakiehdotukselle. Se pitää tuoda esiin jokaisessa taistelussa, lakossa ja mielenosotuksessa. Samalla tulee tätä lakiehdotusta käyttää välikappaleena neekeri- ja valkoisten raatajain taistelumielisen joukkotoiminnan kehittämiseksi kaikilla paikkakunnilla neekerijoukkojen välit-

tömien ja määrättyjen vaatimuksien puolesta "jim-crow"- ja lynkkausjärjestelmää vastaan.

Tämän lakiehdotuksen ympärillä käytävän kamppailun tulee päättyä L.S.N.R:n rakentamiseen todelliseksi joukkojärjestöksi, yhdistäen neekeri- ja valkoiset raatajat taistelussa neekerien vapauden puolesta. Tässä tehtävässämme L.S.N.R:n rakentamiseksi, meidän tulee kertakaikkiaan luopua paperipäätöslauselmien ja -päätöksien asteesta ja todellisesti järjestää joukkotaisteluja neekerien oikeuksien puolesta. Ja tässä yhteydessä kamppailu lynkkauksia vastaan ja siviilioikeuksien puolesta antaa mainion tilaisuuden. L.S.N.R. voidaan rakentaa vain sellaisissa taisteluissa.

OHJELMA "JIM-CROW"-TYÖVÄENLIITOLLE

Neekerireformistien toiminta nykyisessä tilanteessa ei rajoitu ainoastaan politiikan alalle. He lisäävät enemmän ja enemmän toimintaansa neekerityöläisten taloudellisten taistelujen piirissä. Neekeriproletariaatin edistyessä kohti hegemoniaa neekerien vapaustaistelussa, neekerireformistit yrittävät pysäyttää tämän edistymisen. Me löydämme nyt N.A.A.C.P. johtajat lähettämässä demagogisia sähkösanomia Rooseveltille ja N.R.A. hallintojen johtajille, "protesteeraten" erillisissä tapauksissa neekerityöläisten huonoa kohtelua N. R. A. koodien, C. W. A:n ja P. W. A:n alaisuudessa, lähettäen edustajistoja osallistumaan koodikuulusteluihin erinäisissä teollisuuksissa, joissa työskentelee joukottain neekereitä. He tekevät tämän voidakseen esiintyä neekerityöläisten ystävinä. Näihin toimenpiteisiin myöskin sisältyy osallistuminen paikallisiin ja alueellisiin N.R.A. lautakuntiin, hätätilanneneuvontakomiteain (Emergency Advisory Committees) perustaminen elvytysohjelman yhteydessä. Tietenkin kapitalistit ovat jokaisessa työläisneekerien joukkoja käsittävässä lakkotilanteessa kutsuneet paikallisia neekerireformisteja viemään lakonrikkurin osuutta — Chicago, Detroit, Birmingham, y.m.

Mutta nyt työläisten maanlaajuinen joukkoliike ammatti-

järjestöjen perustamiseksi on vetämässä mukaan satojatuhansia neekerityöläisiä maan perusteollisuuksissa. Tämä on ajanut neekerireformistit panemaan alulle aktiivisen kamppailun neekeriraatajain järjestämiseksi teollisuuksissa "jim-crow"-suunnan mukaisesti. Siis ei ole satunnaista se, että juuri tällä hetkellä National Urban League (porvarilliset neekerireformistiset "teollisuusspesialistit") esiintyvät "uudella työväen ohjelmalla". Virkaatekevän sihteerin, Arnold Hillin virallisen lausunnon mukaan "tämä ohjelma on tarkotettu luomaan tehoisan välineen neekerityöväelle kautta maan tuomalla sekä järjestyneen että järjestymättömän työväen yhteiseen luttoon..." Lausunnossa jatketaan: "National Urban Leaguen kokemukset paikallisten osastojensa ja elvyttämishjelmassa olevien hätätilanneneuvontakomiteainsa kautta ovat todenneet ilman epäilystä, että neekerityöväestö tulee jätetyksi syrjään, ellei heille luoda joku tehoisa maanlaajuinen solidaarisuus, ja Urban League on ottamassa toimekseen tämän aikaansaamisen". (*Pittsburgh Courier*, maalisk. 31 p., 1934.) On selvää, että nämä harhaanjohtajat eivät ole huolissaan siitä, että neekerityöläiset tulisivat "jätetyksi syrjään", vaan että he itse tulevat syrjäytetyksi. Minkälainen tulee olemaan tämän "jim-crow"-työväenliiton ohjelma?

Äskeisessä sähkösanomassaan presidentti Rooseveltille, koskien lakkotilannetta autoteollisuudessa, N.A.A.C.P:n kansallissihteerin Walter White sanoi:

"Neekeri on avoimen työpajan oloissa saanut suurempia mahdollisuuksia autoteollisuudessa kuin missään muualla, sekä työpaikkojen lukumäärään että edistymisen mahdollisuuksiin nähden." Sitten unioita vastaan: "Valitettavasti neekeri on joillakin teollisuusaloilla yhtynyt unioihin ja sitten, mentyään lakkoon, on hänen tilalleen otettu valkoisia unionisteja." Sitten lopuksi: "Me pyydämme, että te huomattavissa yrityksissänne järjestyneen työväestön auttamiseksi saamaan äänensä kuuluville teollisuudessa, muistuttaisitte työväen unioille, että ne voivat vain huonolla suosiolla pyytää etuja valkoiselle työväestölle silloin kun nämä uniot sortavat mustaa työväestöä."

Tietenkin, toverit, tämä on niin, eikä sitä voida kieltää.

A.F.L:n byrokratia on johdonmukaisesti toteuttanut Amerikan imperialismiin "jim-crow" politiikkaa unioissa. Mutta tämä totuus tuodaan harkiten esiin reformistien toimesta, todellisen kysymyksen hämäämiseksi.

Mikä on se petos, jonka nämä harhaanjohtajat tahtovat ajaa lävitse neekerijoukkojen kustannuksella? Se on, että järjestynyt työväestö on yksi ja sama A.F.L:n byrokratian kanssa; s.t.s., valkoisilla työläisjoukoilla on samat edut kuin heidän taantumuksellisilla huippuvirkailijoillaan. Tietenkin tämä vain konkretisoi neekerireformistien kansallismielisen peruskäsitteen, että valkoisten- ja neekerityöläisten edut eivät ole samat, vaan vastakkaiset. Tämän petoksensa tueksi nämä harhaanjohtajat yrittävät salata neekerijoukoilta vallankumouksellisen ammattiliikkeen, jonka politiikkaan kuuluu neekeri- ja valkoisten työläisten solidaarisuus ja neekerien vaatimuksien puolustaminen, ja taistelu A.F.L:n "jim-crow" byrokratiaa vastaan. Tämä suunta on vieläkin selvemmin ilmaistu *Pittsburgh Courierin* toimituskirjoituksessa, julkaistu otsakkeella: "Pitäkää silmällä tätä avoimen työpajan hommaa":

"Me valitamme sitä seikkaa, että A.F.L:n suljettu työpaja on yleensä ollut suljettuna neekerityöläisille, samalla kuin avoin työpaja on niin useasti ollut auki neekerityöväelle, mutta me emme voi kieltää sen todellisuutta."

Tässä on koko linja: Neekerityöläisten tulisi kannattaa avointa työpajaa, joka merkitsee kapitalistien ja A.F.L:n petkuttajien lakonrikkuri- ja unionrikkomispolitiikkaa.

Täten tämän uuden liiton politiikka ei voi olla muuta kuin luokkasovinnon politiikkaa, täyttä yhteistoimintaa N.R.A:n ja kansallisen työlautakunnan lakonrikkomis-, avoimen työpajan- ja komppanian union politiikan kanssa, täyttä kannatusta jokaiselle neekeri- ja valkoisia työläisiä vastaan kohdistetulle fascistiselle toimenpiteelle, ja pirstoamisen ja hajotuksen politiikkaa työväenliikkeessä. Se tulee olemaan aktiivista täydennystä A.F.L:n byrokratialle. Tämän verran on selvänä.

Tässä myöskin neekerireformismi harvinaisella tarkkuu-

della mukautuu Amerikan imperialismin nykyaikaisiin ominais-
tarpeisiin. Eroituksetta leimaamalla kaikki unionit neekerityö-
läisten luonnollisiksi vihollisiksi, sumentamalla kommunistien
ja vallankumouksellisten ammattijärjestöjen osan, joka on
ainoa neekeriraatajain oikeuksien puolesta taisteleva voima
taloudellisella rintamalla ja A.F.L.:n taantumuksellista ammat-
tiuniobyrokratiaa vastaan — tämä merkitsee ei ainoastaan nee-
kerityöläisten pettämistä, vaan heidän taistelunsa saboteeraa-
mista “jim-crowismia” vastaan työpaikalla, työpajoissa, teh-
taissa, j.n.e., välittömän avun antamista kapitalisteille ja fas-
cistiselle A.F.L.:n byrokratialle.

Samalla kertaa tässä toimituskirjotuksessa jätetään portti
auki A.F.L.:n byrokratian ja neekerireformistien aktiiviselle
yhteistyöskentelylle.

“Me olemme periaatteessa A.F.L.:n takana, sen yrittäessä jär-
jestää autotyöläiset ja aikaansaada suljettu työmaa... Kaikeksi
onnettomuudeksi, kannattaessaan *kansanvaltaa ja tasapuolisia oike-
uksia kaikelle työväelle periaatteessa*, A.F.L. ei ole noudattanut tätä
käytännössä... Tulemme lujemmin uskomaan A.F.L:iin sitten kun
se muuttaa useimmissa alajärjestöissään vallitsevaa eristämisen- ja
sortopolitiikkaansa.” (Minun alleviivaus.—H.H.)

Tämän mukaan “jim-crowismi” ei ole A.F.L.:n byrokratian
peruspolitiikkaa. Eipä tietenkään! Tämä byrokratia kannattaa
“kansanvaltaa ja tasapuolisia oikeuksia kaikelle työväelle”.
Missä sitten lepää vastuunalaisuus “jim-crowismista”. Meidän
annetaan käsittää, että tämä johtuu erinäisten unionien rivi-
jäsenistön ennakkoluuloista. Viattomat A.F.L.:n byrokraatit
ovat pelkästään antautuneet tälle jäsenistön ennakkoluulojen
painostukselle! Näin tahtovat A.F.L.:n byrokraatit uskottaa
neekerityöläisille.

KIIVAAMPI TAISTELU JOKAPÄIVÄISISTÄ VAATIMUKSISTA

Toverit, tämä kaikki merkitsee sitä, että neekerireformistit
ovat kertakaikkiaan lähteneet uhmaamaan meidän vaikutusval-
taamme ja johtoamme neekerityöläisten yli ammattijärjestörin-

tamalla. On hyvin selvää, että tätä vastaan voidaan taistella ainoastaan vakavammalla ja tarmokkaammalla työskentelyllä meidän ammattiunioissamme, neekerien keskuudessa, tarmokkaammalla taistelulla meidän unioiden ja A.F.L:ssä olevien oppositionien toimesta, neekerityöläisten vaatimuksien puolesta. Meidän tulee alkaa vakava aktiivinen kamppailu tuhansien neekerityöläisten värväämiseksi vallankumouksellisiin ammattiunioihimme, vallankumouksellisten ammattiunioiden saattamiseksi "pääasiallisiksi vipusimiksi neekerijoukkojen järjestämisessä", kuten on määritelty Keskuskomitean neljännen plenumin päätöslauselmassa. Meidän tulee nyt vakavasti ottaa tehtäväksemme vallankumouksellisen ammattiunio-opposition rakentamisen A.F.L:n "jim-crow" lokaaleissa. A.F.L:n vallankumouksellisessa oppositiossa olevien valkoisten toveriemme tulee astua etualalle johtavana voimana taistelussa A.F.L:n byrokraattien "jim-crow"-politiikkaa vastaan. Itsenäisissä unioissa olevien valkoisten toveriemme tulee samoin tarmolla viedä eteenpäin taistelua neekerityöläisten erikoisista vaatimuksista. Vallankumouksellisen oppositiomme eräs tärkein velvollisuus on rohkeasti ja epäröimättä tuoda esiin neekeriraatajain erikoisia vaatimuksia "jim-crowismia" vastaan ja nekeri- ja valkoisten raatajain yhtenäisyydestä taistelussa kapitalisteja vastaan. On mitä suurimmaksi eduksi valkoisillekin työläisille saattaa A.F.L:n petturien "jim-crow"-politiikka tappiolle, koska juuri tämä politiikka on riistäjäin pääasiallisia aseita koko työväenluokan taistelujen halvaannuttamiseksi ja turmelemiseksi.

Meidän tulee luoda ryhmämme ja fraktiamme jokaisen n.k. itsenäisen nekeriunion sisälle. Kaikki valkoshovinistinen neekerityöläisten erikoisten vaatimuksien hämääminen on vaarallisempaa kuin milloinkaan ennen. Se on pelaamista välittömästi kapitalististen sortajain käsiin. Se on samaa kuin joukkojen hylkääminen porvarillisille natsionalisteille, välittömän avun antaminen porvariston ja A.F.L:n petturien fascistisille lakonrikkuriyryyksille.

II. PIKKUPORVARILLISEN NATSIONALISMIN KASVU

Nykyisessä tilanteessa me emme ole tekemisissä ainoastaan sellaisten avointen, selväpiirteisten porvarillis-reformististen liikkeiden kanssa kuin N.A.A.C.P., National Urban League, pappien liitot, j.n.e. Nämä valkoisten hallitsijain kanssa avointa yhteistyöskentelyä julistavat järjestöt eivät riitä neekerijoukkojen saartamiseksi. Näiden järjestöjen johtajisto havaitsee yhä vaikeammaksi pysäyttää joukkojen kulkeutumista vasempaan, pitää heidät kytkettyinä johtajiinsa ja sen kautta imperialistiseen taantumukseen. Neekerit alkavat valkoisten valtaloukkien "jim-crow" lynkkaushyökkäysten kiihtyvien iskujen alaisuudessa ja meidän puolueemme ja vallankumouksellisten järjestöjen lisääntyvän toiminnallisuuden seurauksena menettää harhaluulojaan reformistisiin puoskaroimisiin ja ovat lisääntyvässä määrässä käymässä vallankumoukselliselle tielle meidän johdolla. Reformistinen johto raatajiin nähden on ankaran uhanalainen. Esimerkiksi: N.A.A.C.P.-järjestössä on jo kehitymässä johtajiston petollista politiikkaa voimakkaasti vastustavan mielialan pohjavirta. Rivijäsenistön vasemmistosiipi pyrkii kiinteämpään toimintaan.

Virallinen porvarillis-reformistinen johtajisto yrittää ottaa tämän tilanteen vastaan entistään viekkaammalla demagogialla, yhdistämällä "vasemmisto"-fraaseja epätoivoisiin vetoamisiin nekerijoukkojen natsionalistisiin mielialoihin, painostamalla enemmän kuin milloinkaan ennen rotu-uskollisuuden ja -solidaarisuuden tunnuksia, j.n.e. Samanaikaisesti on syntyemässä kokonainen sarja pikkuporvarillisia kansallisliikkeitä, jotka puolustavat villoimpiä taantumuksellisia ja utopistisia suunnitelmia muka ulospääsytienä neekerikansalle kriisin tuomasta kurjuudesta ja kärsimyksistä. Nämä liikkeet suurimmalta

osaltaan puolustavat eristämisen ja "jim-crowismin" vapaaehtoisesti hyväksymistä kiertämättömänä asiana. Taistelu sitä vastaan on järjetöntä; mukautukaa siihen kuten parhaiten voitte. Neekerien tulee vetäytyä omaan joukkoonsa, rakentaa oma elämänsä eristettyjen "jim-crow"-alueiden sisällä. Sen vuoksi he esittävät eriskummallisia suunnitelmia itsekylläisen talouden pystyttämiseksi neekerien keskuudessa, eristävän muurin sisällä, kaupunkien mustassa vyöhykkeessä, liikemiesten ja professionaalien johdolla, tuoden esille kaikenlaisia harhauttavia suunnitelmia osuuskuntien ja teollisuuden perustamiseksi "jim-crow"-perusteella, esittäen porvarillis-haaveellista perspektiiviä (tulevaisuuden näköaloja) siitä, että lopullisesti perustetaan teollisuuksia jotka olisivat neekerien omistamia ja käyttämiä ja antaisivat työtä neekerityöläisille.

Samalla kertaa useat uus-garveylaiset liikkeet (garveylaisuuden uudet painokset — esityksiä joukkomittaisesta siirtymisestä pois maasta, "rauhallisesta Afrikan palaamisesta") ovat voittamassa jalansijaa neekerijoukkojen keskuudessa ratkaisukeinona neekerikansan koettelemuksille. Nämä liikkeet ovat joissakin tapauksissa naamioituja imperialismivastaisilla tunnuksilla ja vieläpä ottavat valekommunistisen värityksen, kuten esim. amerikalais-liberialainen suunnitelma, jota on alullepanemassa *Baltimore Afro-Americanin* toimittaja William N. Jones.

Tämän leviävän pikkuporvarillisen natsionalismin perusta on pikkuporvariston, pienliikemiesten, kauppiaiden joukossa, joiden taloudellinen perusta on horjumassa ja tuhoutumassa kriisin runtelun vuoksi, ja kasvavassa työttömäin pikkuporvarillisten neekeri-intelligenttien armeijassa. Nämä viimeksimainitut pääasiallisesti varustavat johtavat kaaderit kaikille näille pikkuporvarillisille natsionalistisille liikkeille.

Kaikkien näiden taantumuksellisten eristäytymissuunnitelmien pohjalla heijastuu neekeri-pikkuporvariston epätoivoisuus, joutuessaan toivottomuuteen imperialismiin armotta anastaessa heidän ennestään vähäiset kauppamahdollisuutensa kaupunkien "jim-crow"-alueilla. Se kuvastaa näiden ainesten yri-

tystä löytää pikkuporvarillisten haaveilijain johdolla pakotien pulastaan. He pyrkivät tekemään tämän epätoivoisilla vetoomuksilla rotu-uskollisuuteen ja -solidaarisuuteen, j.n.e., ja ajamalla joko joukkosiirtymistä johonkin "jim-crow"-utopiaan tämän maan sisällä tai sitten takaisin Afrikaan. Siellä otaksuttavasti heille tarjoutuu tilaisuus riistää "heidän omia joukkojaan" vapaana imperialistisesta kilpailusta, ja kehittyä täysi-valtaiseksi porvaristoksi. Pikkuporvarillis-natsionalistiset johtajat ovat näiden taantumuksellisten ja harhauttavien unelmien tueksi tekemässä kuumeisia yrityksiä luoda joukkoperustan köyhien neekerifarmarien ja työväenluokan poliittisesti takapajuisimpien osien, erittäinkin työttömäin keskuudessa.

Samanaikaisesti näiden liikkeiden kasvu ilmaisee pikkuporvarillisten intellektuaalien ryhmäin murtautumista ulos, ryhmäin jotka ennemmin olivat virallisen porvarillis-neekerireformismin johdettavana, kuten N.A.A.C.P., National Urban League, j.n.e. Se heijastaa näiden aineksien yritystä kehittää riippumattoman ohjelman. Mutta me tiedämme, että pikkuporvaristo väliluokkana ei ole kykenevä luomaan riippumattonta ohjelmaa. Sen täytyy joko seurata proletariaatin vallankumouksellista johtoa tai sitten tulla kiertämättömästi vedetyksi imperialistisen taantumuksen vaikutusvallan alaiseksi.

Näinollen, vaikkapa he näennäisesti julistavat vastustavansa virallista porvarillis-reformistista johtoa, nämä pikkuporvarilliset natsionalistiset johtajat ulkokohtaisesti edustavat porvariston etuja. Senvuoksi nämä liikkeet ulkokohtaisesti heijastavat pikkuporvarillisten johtajain yritystä siepata neekerijoukkojen sortoa vastaan nousevan liikehtimisen johdon, voidakseen tukahduttaa sen käännyttämällä taantumuksellis-haaveelisiin uomiin, pois vallankumouksellisesta taistelusta ja siis takaisin porvarillisen reformismin leiriin.

Tämä alleviivaa neekeriproletariaatin hegemonian ja kommunistipuolueen johdon edelleen voimistuttamisen tarpeellisuuden neekerien vapausliikkeessä, konventsionin päätöslauselman linjan mukaisesti. Ainoastaan työväenluokan johto voi taata

voiton neekerijoukoille heidän taistelussaan kansallisesta vapaudesta; kaikkien toisten luokkien johto vie kiertämättömästi petturuuteen ja tappioon.

N. A. A. C. P. JOHDON KRIISI

Tämä tilanne, yhtäällä meidän vaikutusvaltamme ja arvovaltamme kasvaminen neekerijoukkojen laajain kerrosten keskuudessa, toisaalla pikkuporvarillisten intellektuaalien luopuminen ja heidän yrityksensä luoda riippumaton politiikka — tämä kaikki on johtanut syvälliseen kriisiin N.A.A.C.P:n korkeimman johdon keskuudessa. Tässä on N.A.A.C.P:n johtajain keskuudessa nykyään käynnissä olevain riitojen merkitys. Tämä on tri DuBoisin n. k. "vasemmisto"-opposition merkitys N.A.A.C.P:n johtavaa ryhmää vastaan. Tri DuBois ja hänen ystävänsä teeskentelevät Walter White-Spingarn johdon arvostelemista vasemmalta. Tämä arvostelu on kulkenut seuraavan suunnan mukaisesti:

Syytökset, että Walter White-Spingarn johto on itse itseään vallassa säilyttävä klikki; että politiikkaa neekerien "hyvinvoinnin" puolesta luodaan pienissä komiteoissa jotka eivät ole kenellekään vastuunalaisia; DuBois vaatii enempi kansanvaltaisuutta, enempi itsenäisyyttä paikallisille osastoille, että järjestön tulee lopettaa orientoimisensa "harvalukaiseen sivistyneistöön ja kääntyä joukkoihin"; hän esittää nuorten voimien vetämistä johtoon, j.n.e., j.n.e. Hänen sanojensa mukaan nykyiset olosuhteet vaativat perusteellista muutosta järjestön kaikessa kokoonpanossa "jos sen odotetaan täyttävän historiallisen roolinsa" (s.t.s., jos sen odotetaan jatkuvan valkoisen valtuuden tehokkaana agenttina neekerien keskuudessa). Onko mitään todella perusteellista eroavaisuutta DuBoisin ja hänen ystäviensä ja N.A.A.C.P:n johtavan ryhmän välillä? Ei tietenkään ole. Ei ole mitään periaatteellista erimielisyyttä — pelkästään erimielisyyksiä taktiikassa. Erimielisyyksiä siitä mitenkä parhaiten valvoa valkoisten hallitsijain etuja neekerijoukkojen keskuudessa; siitä mitenkä parhaiten pettää joukkoja vallan-

kumouksellisen nousukauden ja Kommunistipuolueen vaikutusvallan kasvun olosuhteissa. Katsokaamme mikä on DuBoisin todellinen ohjelma näiden demagogisten fraasien takana. Tämä ohjelma ilmeni selvimmin keskustelussa jota käytiin *The Crisis*-julkaisun neljässä viimeisimmässä numerossa. Tässä keskustelussa White-Spangarn johto yrittää demagogisesti kuvata N.A.A.C.P:n johdon keskuudessa vallitsevan riidan erimielisyydeksi joka johtuu järjestön "taistelumielisestä" kannasta neekerien oikeuksien puolesta ja eristämistä vastaan, kun sitä vastoin tri DuBoisin ryhmä tahtoo revisioida tätä politiikkaa ja perääntyä "jim-crowismin" edessä. Vastatessaan tähän *The Crisis*-julkaisun huhtikuun numerossa, tri DuBois vahingossa paljastaa N.A.A.C.P:n johdon demagogisen teeskentelyn ja sen vararikkoisuuden; samanaikaisesti hän esittää selvimmän porvarillis-natsionalistisen käsitteen mitä on vielä esitetty — vapaaehtoisen eristäytymisen ohjelman. Tri DuBois sanoo :

"Huolimatta siitä kuinka paljon me huudamme 'Ei eristämisestä', niin tuossa ovat ehdottomat tosiseikat. Sitäpaitsi, tämä tilanne on viime neljännesvuosisadan aikana jatkuvasti käynyt pahemmaksi."

Sitten tri DuBois tekee mitättömäksi sen valheellisen teeskentelyn jonka nojalla N.A.A.C.P. toimii. Hän lausuu :

"Jos N.A.A.C.P. on neljännesvuosisadan käynyt kamppailua eristämistä vastaan, kuten Spangarn väittää, niin sitten on lopputulos ollut jonkun verran vähempi kuin ei mitään."

DuBois jatkaa :

"Silloin kun elimme hyvinvoinnin aikaa; kun nautimme sodanjälkeisiä tuloja; kun meidän työmme oli haluttua, me ehkä voimme kestää odotusta. Mutta tänäpäivänä, ollessamme vastassa nälkää ja taloudellista kaaosta, kysymystä, kykenemmekö ollenkaan selviytymään meitä kohdanneesta uudelleenrakentamisesta, on naurettavaa olla näkemättä ja rikoksellista olla sanomatta tummaihoisille, etteivät he voi jättää pelastustaan jonkun tunnuksen tyhjän toistamisen perustalle."

Mikä sitten on ulospääsytie? Oppinut tohtori vastaa :

“Ainoa mitä me emme vain voi, mutta meidän täytyy tehdä, on vapaaehtoisesti ja itsepintaisesti järjestää taloudellinen ja yhteiskunnallinen voimamme, huolimatta siitä kuinka paljon eristäytymistä se voi merkitä. Oppikaamme pitämään seuraa itsemme kanssa ja harjaannuttakaamme itsemme tehoisaan yhtymiseen. Järjestäkäämme voivamme kuluttajina; oppikaamme toimimaan yhdessä ja tuottajina käyttämään koneita ja voimaa; harjaannuttakaamme itsemme demokraattisen kontrollin menetelmiin oman ryhmämme sisällä. Hoitakaamme ja tukekaamme omia laitoksiamme.”

DuBOISIN “OPPOSITION” ROOLI

Tri DuBoisin tässä väittelyssä nostama ja vastaama kysymys on seuraava: Voimmeko jatkaa joukkojen narraamista vanhan kaavan mukaan? Tri DuBois vastaa kielteisesti. Nämä vanhat parannuskeinot ovat jo vanhentuneet, ne ovat uloskuluneita. Nykyisessä neekerijoukkojen kasvavan poliittisen heräämisen tilanteessa meidän tulee löytää uusia keinoja keksiä uusia välikappaleita, jos aiomme pitää näitä joukkoja johtomme alaisuudessa ja sitä tietä kapitalismin puolella. Tämä on tri DuBoisin “opposition” merkitys.

Viekas tri DuBois näkee kaikilla puolilla syntyvän ja kasvavan pikkuporvarillis-natsionalistisia liikkeitä. Hän ajattelee, että N.A.A.C.P. voi säilyttää johtoasemansa ja vaikutusvaltansa joukkoihin ainoastaan siinä tapauksessa, että se esiintyy selväpiirteisemmällä natsionalistisella ohjelmalla, voimakkaammin vetoamalla rotu-uskollisuuteen, rotusolidarisuuteen. Todellisuudessa, tri DuBoisin ehdotus on sellainen, että N.A.A.C.P:n tulisi aktuaalisesti ottaa itselleen pikkuporvarillis-natsionalististen liikkeiden johdon yhtä hyvin kuin niiden ohjelman. Tämä merkitsee myöskin sitä, että N.A.A.C.P. johdon tulee harjottaa vähemmän avointa sovittelun politiikkaa ylhäältä päin valkoisen valtuuden aineiden kanssa. N.A.A.C.P:n politiikan määrääminen imperialistien taholta tulee toteuttaa enempi peiteyllä tavalla. Toisin sanoen, hän kannattaa N.A.A.C.P:n tekemistä tosiperäisemmin neekerien natsionalistiseksi järjestöksi,

järjestöksi, joka kykenisi omaksumaan nykyään esiin pulpahtavat lukuisat pikkuporvarillis-natsionalistiset liikkeet. Tätä hän tarkoittaa sanoillaan "N.A.A.C.P:n perusteellinen uudelleenjärjestäminen", "kääntyminen joukkoihin", j.n.e. Toisin sanoen, DuBoisin "oppositio" on vain uusi manööveri joukkojen saamiseen mukaansa, heidän pidättämisekseen vallankumouksellisesta taistelusta. Todellakin, pikkuporvarillinen natsionalismi on tri DuBoisin persoonassa löytänyt viekkaan puhemiehen.

Sitäpaitsi, DuBoisin ja hänen ystäviensä "oppositio" on tuonut selvästi esille keskiluokan neekerijohtajiston huippukerroksissa kasvavan sekasorron, porvarillisen neekerireformismin todellisen kriisin. Se osoittaa, että kärjistyvä imperiaalistien hyökkäys neekerijoukkoja vastaan, vallankumouksellisen liikkeen kasvu heidän keskuudessaan on murskaamassa porvarillisen neekerireformismin perustukipylväät, yhtä hyvin kuin sen lempitunnukset — riippuvaisuus valkoisista hallitsijoista ja, kuten DuBois tulkitsee, oppi siitä että "neekerien ilmeinen ansioituminen ja saavutukset voivat murtaa ennakkoluulot", j.n.e. N.A.A.C.P:n huippujohdon aatteellinen sekaavuus on selvästi nähtävissä tämän järjestön epävirallisen äänenkannattajan, *Pittsburgh Courierin* äskeisessä numerossa. Esim. etusivulla näemme suurilla kirjaimilla varustetun otsikon, "DuBois puolustaa eristäytymistä", etusivulla hyökätään ankarasti häntä vastaan, samalla kuin saman numeron johtava toimituskirjotus tulee häntä avustamaan.

Toverit, tämä tilanne paljastaa meidän puolueellemme suunnattomia mahdollisuuksia. Kärjistetyn ja jatkuvan hyökkääväisyyden pohjalla agitatsionissamme, ja polemiikissamme näiden harhaanjohtajain kanssa, yhdistettynä tarmokkaampaan taistelumme eteenpäin viemiseen neekerien oikeuksista kaikilla rintamilla, ja tässä yhteydessä yhteisrintamataktiikan käyttäön soveltaminen alhaalta päin — ei voi olla epäilystäkään siitä ettemmekö me voi tunkeutua mitä syvimmälle N.A.A.C.P.-järjestöä seuraavien joukkojen keskuuteen.

“TÖITÄ NEEKEREILLE”-LIIKE

Tarkastakaamme nyt lyhyesti joitakin uusia pikkuporvarii-lis-natsionalistisia liikkeitä. Juuri näitä liikkeitä vastaan me joudumme enemmän ja enemmän kohdistamaan tulemme tulevan kauden aikana.

Erittäin vaarallinen liike on useissa kaupungeissa kautta maan esiinpulpahtava pikkuporvarillinen liike “töiden puolesta”. Tämä liike ilmenee erilaisilla nimillä eri paikkakunnilla. Esimerkiksi: Baltimoressa sitä kutsutaan Costoni-liikkeeksi; Washingtonissa, D. C., Negro Allianceksi, j.n.e., j.n.e. Tämän liikkeen johdossa olevat pikkuporvarilliset veijarit rajoittavat yrityksensä tarkasti neekerien naapuristoon. Taistelu työpaikoista neekereille on kohdistettu yksityisiä liikeyrityksiä vastaan näissä neekerikeskuksissa. On selvää, että parhaassakin tapauksessa sellainen taktiikka voisi ainoastaan päättyä rajoitettujen työpaikkain hankkimiseen neekereille, eikä missään muodossa toisi todellista huojennusta kärsiville työttömäin joukoille.

Mutta tämän liikkeen vastavallankumouksellinen ydin on juuri siinä seikassa, että se ei ainoastaan saboteeraa neekeriraatajain todellista taistelua todellisesta työttömyysavustuksesta ja -vakuutuksesta, työpaikkasortoa vastaan, j.n.e., rajoittamalla tämän taistelun neekeriasutuspiireihin. Mutta ajamalla neekerityöläisten ottamista valkoisten työläisten tilalle neekeri-naapuristoissa, tämän liikkeen johtajat pyrkivät kohdistamaan neekeriraatajain kasvavan katkeruuden, ei valkoisia hallitsijoita ja heidän hallitustaan, vaan valkoista työväenluokkaa vastaan. Tällä politiikallaan he todellisuudessa edistävät mella-koita nekeri- ja valkoisten raatajain kesken, täten pelaten välittömästi fascististen lynkkaajien käsiin.

UUS-GARVEYLAISSUUS — UUDET “TAKAISIN AFRIKAAN” LIIKKEET

Viimeisimpien pikkuporvarillisten liikkeiden joukossa on useita garveylaisuuden uusia painoksia — uus-garveylaisuus,

neekerisionismi. Esimerkiksi: natsionalistinen liike 49:nnen valtion perustamiseksi (päämaja Chicagossa). Johtajat viittaavat tämän järjestön ohjelmassa erinäisiin tapauksiin tässä maassa, joissa neekerijoukot on jätetty lainsuojattomaksi, erottamisiin N.R.A:n nojalla, j.n.e., ja tekevät johtopäätöksen, että tämä kaikki on luonnollista ja kiertämätöntä. Senvuoksi he esittävät, että liittohallituksen tulee "hankkia vallitsevilta valtioilta maa-alueen (riittävä kooltaan ja hedelmällinen maaperältään) ja antaa tämän maan ja luonnonriikkaudet sen asuttamiseen halullisille neekereille".

Tämä "jim-crow" antautumissuunnitelma tulee sen johtajain lausuntojen mukaan ei ainoastaan ratkaisemaan neekerikysymyksen, vaan, kuten meille ilmoitetaan, *"tulee tekemään paljon lievittääkseen työhön pääsemättömien työläisten suuressa ylimäärästä johtuvaa taloudellista puristusta"*.

Toinen tämänluontoinen liike, joka myöskin sai alkunsa Chicagossa on Liberian rauhanliike. Tämän järjestön johtajat väittävät heillä olevan 4,000,000 jäsentä, jotka ovat allekirjottaneet anomuksen presidentille, pyytäen hallituksen maksamaan matkakustannukset Liberiaan, tai Etiopiaan, johon he menisivät asumaan. Johtajain lausunnon mukaan anomuksen allekirjottajat sanovat, että "he pitävät itsensä valmiina poistamaan itsensä mahdolloman kilpailun alaisilta työmarkkinoilta täällä, siirtymällä hallituksen siirtolaivoilla Afrikaan". Edelleen, tiedotuksessa sanotaan, "köyhimpäin ihmisten poislähtö tulee hyödyttämään *kumpaakin rotua, parantamaan työoloja jälkeenjääville ja edistämään paljon myöhästynyttä taloudellista elpymistä*". Mutta ettei heidän imperialististen isäntiensä mieliin jäisi mitään epäilystä tämän liikkeen rauhallisesta, eivallankumouksellisesta luonteesta, sen täydellisestä alistuvaisuudesta imperialismille, erittäinkin Amerikan imperialismille, ja että tämän taantumuksellisen suunnitelman tukeminen ei edellytä mitään välien selvitystä ulkomaisten imperialististen valtojen kanssa, johtajat tekevät selväksi sen, että he eivät ole lähteneet luomaan itsenäistä valtiota. Tietystikään ei! Heidän

tarkoituksenaan on yksinkertaisesti tulla "lakia noudattaviksi kansalaisiksi sen maan hallituksen alaisuudessa johon he siirtyvät — olkoonpa se sitten Liberia tai Abessinia."

Näillä kahdella liikkeellä, jotka kutsuvat joukkosiirtymiseen joko Liberiaan tai johonkin neljäänkymmeneen-yhdeksänteen "jim-crow"-valtioon maan sisällä, sisältävät yhteisesti samoja taantumuksellisia piirteitä. Neekerien joukkosiirtolaisuutta esitetään ei ainoastaan neekerikysymyksen ratkaisuna, vaan askeleena kohti valkoisten raatajain työttömyyskysymyksen ratkaisua. *Tämä osoittaa näiden liikkeiden johdossa olevain pikkuporvarillisten petturien hyväksyvän täydellisesti K.K.K:n, mustapaitojen, valkoisen legionan, y.m.s. järjestöjen fascististen demagogien neekerivastaiset opit. Nämä fascistit myöskin väittävät neekeriraatajain olevan syypäitä valkoisten raatajain kärsimyksiin etelässä. Tämän pohjalla he pyrkivät petollisesti saamaan takapajuiset valkoiset työläiset tukemaan kaikenlaista taantumuksellista provokatiota neekereitä vastaan.*

On siis selvää, että nämä pikkuporvarillisten neekeri-natsionalistijohtajain suunnitelmat soveltuvat täsmälleen fascististen lynkkaajien ohjelmaan kokonaisuudessaan ja ovat avuksi fascismin kehittämisessä. Näissä tämän maan neekerien edessä olevain kärsimysten ratkaisuksi esitetyissä haaveellisissa suunnitelmissa on objektiivinen (ulkokohtainen) perusta fascismin ja uus-garveylaisuuden liitolle neekerijoukkojen taistelua vastaan kansallisesta vapaudesta ja vallankumouksellista liikettä vastaan yleensä.

LIBERIA-SUUNNITELMA ja YHDYSVALTAIN IMPERIALISMI

Mutta ovelin ja hienostunut uus-garveylaisuuden painos ja siis vaarallisin on nähtävissä niinkutsutussa *liberialais-amerikalaisessa* suunnitelmassa. Tämän suunnitelman ympärillä olevaa liikettä ovat alullepanemassa määrättyt pikkuporvarillis-natsionalistiset neekeriryhmät Lontoossa, Pariisissa ja Yhdysvalloissa, eräiden neekeri-kommunistiluopioiden avulla

ja johdolla. Etumaisin näistä viimemainituista on luopio Padmore, joka epäilemättä on koko liikkeen aatteellinen johtaja. Tämän suunnitelman johtava puhemies Amerikan neekerien keskuudessa ei ole kukaan muu kuin *Baltimore Afro-Americanin* toimittaja William N. Jones, meidän entinen "kanssakuljamme" v:n 1932 presidentin vaalikamppailussa. Epäilemättä herra Jones havaitsi Kommunistipuolueen ajaman vallankumouksellisen taisteluohjelman muodostavan liian kivisen tien hänen horjuville pikkuporvarillisille jaloilleen. Hakiessaan "helpompaa tietä" hän löysi luopio Padmoressa oppaan.

Kuten muistetaan, herra Jones on vasta palannut takaisin "hyväntahdon -matkalta" Liberiaan. Keskusteluissa Liberian hallitusvirkailijain kanssa hänen siellä oloaikanaan kehitettiin perusta suunnitelmalle "avunannosta" Liberialle Yhdysvaltain ja maailman muiden osien neekerikansan taholta. Palatessaan Liberiasta Lontoon kautta, herra Jones vedettiin neuvotteluihin yllämainittujen ryhmäin kanssa ja suunnitelmaa edelleen kehitettiin ja valmistettiin.

Luokaamme lyhyt katsaus tilanteeseen Liberiassa, saadaksemme selvän käsityksen tämän esitetyn suunnitelman vastavallankumouksellisesta luonteesta. Niinkutsuttu Liberian itsenäinen tasavalta on kauan ollut oleellisesti Yhdysvaltain imperialismin siirtomaa. Pääasiallisesti Harvey Firestonen etujen kautta edustettu Amerikan imperialismi täydellisesti hallitsee maan johtavia taloudellisia ja finanssiaalisia rikkauksia. Liberian asukkaat voidaan jakaa kahteen pääryhmään: (1) maan alkuperäiseen väestöön, luvultaan noin 2,000,000 ja muodostuen erinäisistä heimoista, ja (2) noin 20,000 amerikalais-liberialaista, neekereitä, jotka ovat polveutuneet entisistä amerikalaisista orjista. Nämä asettuivat maahan asumaan siirtolaisuuden varhaisina päivinä. Tämä viimeksimainittu ryhmä muodostaa porvarillisen ja intellektuaalisen luokan, toimivat pääasiallisesti kauppakapitalisteina, plantaasien omistajina ja hallitusvirkailijoina. Tämä amerikalaistunut musta porvaristo on liitossa alkuasukaspäälliköiden kanssa muodostanut oligar-

kian joka ajaa tahtonsa alkuasukasväestön kustannuksella. Sen hallitus Monroviassa, jota nykyään edustaa presidentti Barclay, toimii Amerikan imperialismin ja Harvey Firestone korporatsioonin etujen poliisivalvojana.

Vaikka Amerikan finanssipääoma kauan sitten tunkeutui Liberiaan, niin sen taloudellinen ja poliittinen ote Liberian kansaan lopullisesti vahvistettiin vuonna 1925, Liberian hallituksen ja Harvey Firestone korporatsioonin välillä tehdyn sopimuksen kautta. Liberia ratkaisevasti alistettiin tämän ryövärisopimuksen ehdoilla Wall-kadun imperialismin vasallivaltioksi. Tämän sopimuksen ehdot olivat seuraavat: (1) Firestone korporatsioni sai kumia tuottavan, 1,000,000 eekkerin maakon-sessionin. Tämä maa-ala, joka tulee tuottamaan 250,000 tonnia kumia vuodessa, vuokrattiin naurettavasta 6 sentin hinnasta eekkeriltä. (2) Firestone korporatsioni pakotti asioitsijansa, American Finance Corp., New York City, välityksellä Liberian kansan ottamaan \$5,000,000 lainan 7 prosentin korolla. (3) Sopimuksessa edelleen määritellään, että takeeksi tälle lainalle tulee maan tulli- sekä sisämaan veroasiat asettaa amerikalaisen finanssineuvonantajan käsiin. Tämän neuvonantajan tuli kontrolloida lainavarojen käyttöä, josta ehtojen mukaan puolet tuli kuluttaa rautateiden ja autoteiden rakentamiseen, sataman parantamiseen, j.n.e. (yleisiä töitä). Tämän ehdon ensimmäisenä tarkoituksena on tietenkin helpottaa kumimonopolin imperialistista riistämistä Harvey Firestone intressien toimesta. Toinen puoli tästä rahasta oli määrä käyttää "määrättyjen" yleisten velkojen maksamiseen. Nämä yleiset velat eivät olleet mitään muuta kuin kansainvälinen laina, jonka Liberia pakotettiin ottamaan Amerikan, Britannian ja Saksan pankkiireilta vuonna 1912, Amerikan imperialismin esityksen mukaisesti. Tätä suurisuuntaista kumiplantaasien imperialistisen suunnitelman toteuttamista on välttämättömästi seurannut alkuasukasheimojen maiden joukkomittainen pakkoluovutus ja ne on sitten luovutettu Harvey Firestonelle. Pakkokeinoin mailtaan ajetut alkuasukkaat on käännetty siirtomaa-

palkkaorjiksi. Liberian hallitus on tässä imperialistisessa rosvouksessa ollut imperialistien pääasiallinen välikappale. Useat alkuasukkaiden nousut näitä anastuksia vastaan on julmasti tukahdutettu Liberian sotilaallisilla voimilla.

Tällä tavalla Amerikan imperialismi on lahjottujen porvarillisten alkuasukaspolitikoitsijain juonien avulla toimimalla onnistunut saamaan kuristusotteen maan rikkauksiin ja alistamaan Liberian kansan suorastaan siirtomaa-orjuuteen.

Tätä taustaa vasten tullut taloudellinen kriisi ja imperialistinen hyökkäys on aikaansaamassa mitä tuhoisampaa vaikutusta. Imperialistisen sarron voimistuminen on johtanut laajalle levinneeseen tyytymättömyyteen Liberian raatajain keskuudessa. Joukkojen syvenevä vallankumouksellinen kuohunta on tullut ilmaistuksi alkuvoimaisten kapinoitten sarjalla alkuasukasheimojen keskuudessa sisämaassa, samoin kuin lakoilla kroosien (rannikkoalueiden merimiesten keskuudessa). Nämä vallankumoukselliset mielenosotukset kohdistuvat Amerikan imperialismiin porvarillisten alkuasukasnukkien toteuttamaa viheliäistä siirtomaaverotusjärjestelmää ja pakkotyövärväystä vastaan. Maan rahavarojen jatkuva tyhjentäminen Wall-kadun rosvojen toimesta on johtanut vakavaan finanssikriisiin, kuten kuvastuu kansallisen budjetin suunnattomasta vajauksesta. Tämä tilanne, talous- ja finanssikriisin syveneminen yhtäällä ja joukkojen kasvava kapinallisuus toisaalla, on tuottanut kriisin Liberian yläluokissa. Hallituskriisi saavutti käännekohdan entisen presidentti Kingin erottamisessa ja presidentti Barclay'n asettamisessa hänen tilalleen.

Näissä vaikeuksissaan Liberian hallitus ei ainoastaan laininlyönyt American Finance korporatsioonilta otetun lainan takaisin maksamista ja vaatinut tämän lainan ehtojen huojentamista, vaan pyysi uutta lainaa. Tämä pyyntö hyljättiin Amerikan hallituksen ja Harvey Firestone intressien toimesta, jotka itsepintaisesti vaativat Liberiaa täyttämään alkuperäisen sopimuksen ehdot. Manöveeraten asemansa voimistuttamiseksi ja Amerikan hallituksen painostamiseksi huojentamaan vaati-

muksiaan, Liberian uusi hallitus yritti käyttää hyväkseen Amerikan ja Britannian imperialismien välistä ristiriitaa, koskien Liberian kumimonopolia. Tässä yhteydessä Liberian hallitus turvautui liehakointiin Kansainliitolle, Britannian ja Ranskan imperialismien välikappaleelle. Kansainliitto taas vuorostaan pyrki käyttämään tätä erimielisyyttä Liberian porvariston ja Amerikan imperialismien välillä Britannian ja Ranskan imperialismien pyrkimysten edistämiseen Liberiassa. Senvuoksi, kun Liberian hallituksen edustaja saapui tuon laitoksen eteen, hänelle ilmoitettiin, että Kansainliitto ei voi tarjota mitään apua ellei Amerikan imperialismien vaatimuksia lievennetä. Tuntien itsensä voimistuneeksi tämän "tuen" vuoksi, Liberian lainlaati-jakunta viipymättä julisti moratorion Amerikan velalle. Amerikan hallitus ja H. Firestone edut heti vastasivat nostattamalla syytöksen "orjakaupasta" Liberiassa. Se yritti tällä saattaa Barclay'n hallituksen huonoon huutoon ja nostaa valta-asemaan Liberian porvariston ne ainekset, jotka ovat myöntyväisiä sen vaatimukseen. Mutta Kansainliitto, joka ei ollut valmis uhmaamaan Amerikan imperialismia tässä kysymyksessä, pian saavutti yhteisymmärryksen viimeksimainitun kanssa. Senvuoksi näiden manööverien lopputulos, "Kansainliiton avustus-suunnitelma Liberialle", todellisuudessa sisältää Amerikan imperialismien ja Harvey Firestone etujen vaatimukset.

Manööverissään tappiolle joutunut Liberian porvaristo oli nyt pakotettu jälleen kääntymään Amerikan imperialismien puoleen, nostaen taas kysymyksen viimeksimainitun vaatimusten lieventämisestä. Mutta Amerikan imperialismi yhä itsepintaisesti vaatii Liberian hallituksen tarkasti noudattamaan alkuperäisen sopimuksen ehtoja.

Liberian porvaristo nyt pyrkii käyttämään neekerikysymystä Yhdysvalloissa tarkoituksella "painostaa" Amerikan imperialismia lieventämään vaatimuksiaan ja myöskin auttaa sitä vapautumaan finanssivaikeuksistaan yleensä. Tämä on herra William N. Jonesin esittämän n. k. "Liberian-Amerikan yhteistoimintasuunnitelman" takana oleva tilanne. Tämä suun-

nitelma on tosiasiallisesti ehdotus liiton solmiamiseksi Liberian hallituksen ja Amerikan neekeriporvariston ja pikkuporvarillisten ryhmien välillä, tarkoituksella koota joukkotukea Liberian porvaristolle sen taantumuksellisissa kaupanhieromisissa Amerikan imperialismiin kanssa ja samanaikaisesti, saada rahallista apua Liberian hallitukselle neekereiltä Yhdysvalloissa. Tämä on selvästi nähtävissä herra William N. Jonesin postittamassa "salaisessa" suunnitelmaselostuksessa. Liberian hallituksen ja Yhdysvaltain porvarillisten neekeriryhmien välisen esitetyn sopimuksen perustana on suunnitelma liiketoveruudesta näiden kahden ryhmän välillä, liikeyrityksien ja teollisuuden yhteisesti edistämiseksi Liberiassa ja Yhdysvalloissa. Toisin sanoen, Liberian porvaristo suostuu laskemaan amerikalaiset neekeriluokkaveljensä Liberian joukkojen rosvoamisesta kasaantuvan "saaliin jaolle". Ehdotettu suunnitelma siis kutsuu maanlaajuiseen järjestämistyöhön seuraavien pykälien perusteella :

"1. Pysyvän komissionin järjestäminen nykyisen komitean toimesta, työskentelemään Liberian hallituksen nimittämän samanlaisen komissionin kanssa, rinnastaakseen suunnitelman pysyväisestä liberialais-amerikalaisesta yhteistoiminnasta ja soveliaiden suhteiden ylläpitämiseksi näiden kahden maan hallituksen välillä.

"2. Liberialais-amerikalaisen kauppayhtiön järjestäminen. Liberian hallitus toimisi yhdessä sellaisen komppanian kanssa pankki- ja vakuutusliikkeen ja -toimistojen perustamiseksi kummassakin maassa, jotka sitten edistäisivät kaupankäyntiä näiden kahden maan välillä.

"3. Useiden stipendien järjestäminen opistoihimme, jotka sitten kehittäisivät nuoria miehiä ja naisia liberialaiseen ja muuhun ulkomaapalvelukseen. Nykyään on ulkomailla kuusikymmentä Liberian kontroleeraamaa diplomaattista virastoa, joista suurimman osan täyttävät valkoiset henkilöt. Presidentti Barclay on viitannut meille haluavansa saada nämä tärkeät virkapaikat täytetyksi värillisillä henkilöillä. Nämä virkapaikat muodostuisivat voimakkaiksi tekijöiksi värillisten ihmisten saattamisessa parempaan asemaan kautta maailman. Virastojen hoitajiksi, teollisuuden johtajiksi ja insinööreiksi harjoitettuja nuoria miehiä tarvitaan heti, ja tämän

kymmenen vuoden ohjelman alaisuudessa Liberian hallitus tervehtisi heitä.

“4. Järjestää kansainvälisten suhteiden ryhmän, joka pyrkisi yhtäläistyttämään värillisten ihmisten yritykset heidän taloudellisen, yhteiskunnallisen ja kansalaisasemansa parantamiseksi kautta maailman. Sellaista järjestöä edistettävä pääasiallisesti nuorten miesten ja naisten keskuudessa ja sitä kannustettava valistusliikkeen avulla, joka tulee osottamaan pojillemme ja tytöillemme heidän suhteensa liberialaisiin ja värillisiin ihmisiin muissa maissa.”

Meille ilmoitetaan, että kaikki tämä tulee olemaan “voimakkaana tekijänä värillisten ihmisten saattamiseksi parempaan asemaan kautta maailman”.

On varsin selvää, että amerikalainen neekeriporvaristo näkee tässä suunnitelmassa tilaisuuden saada toteutetuksi kauan hautomansa unelman teollisesta laajentamisesta. Herra Jones ilmaisee tämän mitä innostuneimmalla sanonnalla palstallaan *Baltimore Afro-Americanissa*. Hän sanoo:

“Me sydämemme sykinän ja sielumme jännittämisellä yritämme murtautua läpi ennakkoluulojen paksun muurin, joka sulkee meidät suurteollisuuden korkeimmista kerroksista täällä Amerikassa, samalla kun on olemassa koskematon alue jota voisimme kehittää Afrikassa.”

Toteuttaakseen osansa tästä sopimuksesta, amerikalainen ryhmä lupautuu seuraavaan:

1. Joukkokamppailun kehittäminen Yhdysvaltain hallituksen painostamiseksi lieventämään Liberialle tekemiään vaatimuksia. Tämä kamppailu on jo menossa ja sitä seuraa mitä viekkain demagogia. He nostavat huudon että “Englanti ja Ranska uhkaavat Liberian eheyttä ja vapautta”. Sitävastoin todellisuudessa Kansainliiton ohjelmaa, joka, kuten olemme nähneet, todella edustaa Amerikan imperialismin ja Harvey Firestonen etuja, kavalasti esitetään uhkana Liberian “itsenäisyydelle”, ei Amerikan imperialismin vaan Britannian ja Ranskan imperialismin taholta. Kamppailua seuraa pontevat vetoomukset rotusolidarisuudesta, tummempien rotujen yhtenäis-

sydestä; neekerikansoille osotetaan tekopyhiä vetoomuksia rientää puolustamaan "neekerien vapauksien viimeistä linna-ketta", j.n.e., j.n.e.

2. Tämä kamppailu tulee yhdistettäväksi \$150,000 rahaston keräämiseen neekerijoukoilta tässä maassa "Liberian hallituksen auttamiseksi nykyisissä vaikeuksissaan". Meille ilmoitetaan, että tämä tulee osottamaan "Amerikan neekerien rehellisyyttä pyrkimyksessään auttaa Liberiaa".

3. Nämä vaateliaat suunnitelmat tulevat toteutettavaksi "maanlaajuisen järjestön toimesta käsittäen kaikkien nykyään Liberiaan kiinnostuneiden järjestöjen johtajat, myöskin kirkkoja, salaseuroja, kansallisuus- ja liikejärjestöjä", kymmenen vuoden ohjelman perusteella. Seuraavana välittömänä askeleena on lähetystön järjestäminen "tunnetuista" neekereistä, lähestymään presidentti Rooseveltia ja valtiovirastoa Liberian "puolesta", suostuttaakseen nämä hyväksymään ylläolevan suunnitelman Kansainliiton suunnitelman sijasta.

Tarkastakaamme tässä ohjelmassa esitettyä suloista haavetta. Tähtääkö tämä suunnitelma todellakin Liberian kansan vapauttamiseen? Katsokaamme.

Tämä liberalialais-amerikalainen liike, joka kulkee tunnuk-sella "Liberian vapaudesta", on todellisuudessa vain suunnitelma Amerikan imperialismin ja sen taantumuksellisten porvarinukien kiinnittämiseksi entistään lujemmin Liberian joukkojen harteille. Se on yritys petoksella saada neekeriraatajat Yhdysvalloissa liittymään suunnitelmaan, joka on kohdistettu Liberian kansan edelleen orjuuttamiseen Amerikan imperia-lismin alaisuudessa. Samalla kertaa, liberalialais-amerikalainen suunnitelma on vain neekeriporvariston uusi keino omien taan-tumuksellisten luokkaetujensa edistämiseksi, verhottuna Yh-dysvaltain neekerijoukkojen hyvinvoinnin edistämisen naama-rilla, ja neekeriraataajajoukkojen kustannuksella.

Älkäämme omaksuko harhaluuloja. Neekeriporvariston ja pikkuporvarillisten intellektuaalien pyrkimykset taloudelliseen laajentamiseen eivät ole kohdistetut Amerikan imperialismia

vastaan; päinvastoin, jokainen näistä suunnitelmista on täysin sopusoinnussa Amerikan imperialismiin etujen kanssa. Neekeriporvaristo täysin ymmärtää, että sen luokkaedut on sidottu Amerikan imperialismiin ylläpitämiseen, että sen ainoa toive kehitymisestä on viimeksimainitun siipien alla. Senvuoksi tämän suunnitelman tukijat eivät aseta kyseenalaiseksi Amerikan imperialismiin oikeutta Liberian joukkojen johtavan orjavoudin osaan; päinvastoin, suunnitelman käytäntöönpaneminen edellyttää aktiivista tuenantoa Amerikan imperialismille, joka heidän omien sanojensa mukaan kuvataan "Liberian kansan isoksi veljeksi". William N. Jones ja hänen ystävänsä yksinkertaisesti tarjoavat palvelustaan yhdessä Liberian porvariston kanssa Amerikan imperialismiin etujen valvojana Liberiassa. Siis liberalis-amerikalainen suunnitelma on tehokas välikappale Amerikan imperialismiin yhä laajentamiseksi Liberiassa yhtä hyvin kuin Afrikassa kokonaisuudessaan. Herra Jones tekee tämän hyvin selväksi palstallaan *Baltimore Afro-Americanissa*. Hän sanoo:

"...jos meidän oma 'aivotrustimme' on valppaana Washingtonissa, niin se tekee voimakkaan yrityksen valvoakseen sitä, että meidän hallituksemme kiinnittää riittävästi huomiota *kauppaoven aukipitämiseen Afrikassa...*" (Minun alleviivaus.—H.H.)

Siis tämän koko haaveellisen suunnitelman takana on Amerikan imperialismiin pistimet ja sotalaivat! Se on neekeris-ionismia ovelimmassa ja hienoimmassa muodossa. Vaikka siitä puuttuu Garveyn "neekerikuningaskunnan" primitiivisyys (alkeellisuus), se kuitenkin sisältää viimeksimainitun kaikki taantumukselliset piirteet. Se on vastavallankumouksellinen liike joka on tähdätty käännättämään neekerijoukot taistelusta imperialismia vastaan.

PADMORE — UUS-GARVEYLAISSUUDEN TEOREETIKKO

Mutta ei siinä kaikki. Voimistuttaakseen sen vetovoimaa joukkoihin, tämän taantumuksellis-haaveellisen ehdotuksen puolustajat koettavat peittää sitä valekommunististen fraasien

kaapuun. Epäilemättä tämän on varustanut luopio Padmore. Meille tiedotetaan, että herra Jonesin ja hänen ystäviensä aikomuksena on vihdoinkin rakentaa sosialistinen neekerivaltio Liberiaan! He tahtovat uskottaa meille, että Liberian tilanne on sellainen, että on mahdollista saavuttaa tämä ilman vallankumouksellista taistelua imperialismia ja sen porvarillisia alkuasukaslakeijoita vastaan. He esittävät tämän valheellisen teoriasensa tueksi seuraavan väitteen: (1) Että alkuasukkaiden heimojärjestys Liberian sisämaassa on todella kommunistinen muodoltaan, että alkuasukkaiden heimoneuvostot ovat itse eräänlaisia kyläneuvostoja! (2) Että kotimaista kapitalistiluokkaa ei ole olemassa Liberiassa, koska kotimaiset yläluokat eivät ole sen enempää teollisuudenharjoittajia kuin rahamiehiäkään. "He ovat jopa ystävällisiä kommunismille!" Senvuoksi kysymys Liberian vapaudesta supistuu näiden ihmisten mielestä yksinkertaiseen kysymykseen Amerikan imperialismiin ja Harvey Firestonen ulosostamisesta ja sosialismin rakentamisesta ilman taistelua.

Ensiksikin se väite, että alkuasukkaiden heimojärjestys on kommunistinen, että heimoneuvostot ovat todellisuudessa eräänlaisia neuvostoja, j.n.e. Mitkä ovat tosiseikat? Tosiasia on, että alkuasukkaiden primitiivisiä (alkeellisia) heimolaitoksia nyt säilytetään ja jatketaan keinotekoisesti imperialismiin toimesta ja niitä käytetään joukkojen imperialistisen riistämisen ja sortamisen välikappaleina. Heimopäälliköt, jotka aikaisemmin omasivat valtansa heimon yleisen tahdon perusteella, ovat nyt tulleet ei vain useimmissa tapauksissa tilanherroiksi ja koronkiskureiksi (ryöstettyään imperialistien avustuksella suuria heimojen maa-alueita), vaan imperialismiin aktiivisiksi asiamiehiä Liberian sisämaassa. He eivät ole vain veronkantajia Liberian hallitukselle, vaan he toimivat pakkotyönvärinä Harvey Firestonen plantaaseille. Alkuasukasheimot pakotetaan nyt *Liberian poliisin* pistinten avulla hyväksymään heidän mahtinsa.

Se on tämä ryövärijärjestelmä jota Padmore ja hänen

ystävänsä kuvaavat “kyläneuvostojen kaltaiseksi”, ja “muodollaan kommunistiseksi”! Mikä on tämän petoksen tarkoitusperä? Sen tarkoitusperänä on salata Liberian joukkojen julma rosvoaminen Yhdysvaltain imperialismin ja sen alkuasukaslakeijoiden toimesta. Samanaikaisesti, tämä ajatus, että alkuasukkaiden heimojärjestys on kommunistinen, että alkuasukkaat ovat muka “luonnollisia kommunisteja”, j.n.e., on uusi yritys herättää vanhan Venäjän populistien esittämän taantumuksellisen teorian, ajatuksen, jota vastaan Lenin taisteli; nim. että talonpoikaisto on johtava luokka taistelussa sosialismin puolesta. Sovellutettuna Liberian tilanteeseen, tämä teoria ei ainoastaan merkitse kotimaisen työväenluokan osan kieltämistä sosialismin kantajana, vaan se myös merkitsee Liberian työväenluokan osan kieltämistä pääasiallisena voimanlähteenä taistelussa kansallisesta itsenäisyydestä imperialismia vastaan

Tämä asia tuo esiin kysymyksen alkuperäisestä kommunismista. Padmore, y.m., väittävät Liberian omaavan kommunistisen talous- ja yhteiskuntamuodon — alkuperäisen kommunismin. Ensiksikin, alkuperäisen kommunismin asemaa ei voida sovelluttaa alueeseen tai kansaan, joka elää imperialismien ikeen alla. Mutta, vaikkapa jättäisi tämän pois väittelystä, mitä yrittää luopio Padmore tehdä? Hän yrittää petollisesti sekottaa yhteen alkuperäisen kommunismin ja tieteellisen kommunismin, ainoastaan tarkoituksella osoittaa, ettei ole mitään vallankumouksellisen taistelun tarvetta, koska, kuten hän yrittää hämmentää neekeriraatajia, “meillä on jo kommunismia Liberiassa”. Mutta jokainen luokkatietoinen työläinen tietää, että tieteellinen kommunismi on korkein kehitysaste luokkataistelun kautta, alkuperäisen kommunismin puutteellisuudesta tieteellisen kommunismin taloudelliseen ja kulttuuriseen runsauteen, jolloin kapitalismin alaisuudessa kehitetyt tuotantovälineet ja korkea tuotantotaso ovat tulleet yhteiskunnallistuteiksi, työväenluokan vallankumouksellisen valtaannousun jälkeen.

Toiseksi, se väite, että Liberiassa ei ole aktiivista kapitalis-

tiluokkaa, että Liberian yläluokat ovat myötämielisiä kommunistille. Tämä on luonnollisesti suoranainen valhe. Totta kylläkin, Liberiassa ei ole todellista kotimaista *teollisuusporvaristoa*. Liberian yläluokka, Amerikan orjain jälkeläisiä, asuvat pääasiallisesti rantakaupungeissa ja harjoittavat enimmäkseen kaupankäyntiä ja koronkantoa. Tämä luokka, liitossa alkuasukaspääälliköiden kanssa, on muodostanut itsestään oligarkian sisämaan alkuperäisten heimojen yli. Heidän hallituksestaan Monroviassa on tullut imperialismiin "poliisi" Liberian joukkojen ryöväämisessä ja raiskaamisessa. He ovat Amerikan imperialismiin käskystä toteuttaneet alkuasukasheimojen maiden väkivaltaisen pakkoluovutuksen, maat on sitten annettu imperialistisille liikeyhtiöille, Harvey Firestone Rubber Plantation, y.m. He ovat Harvey Firestonen johtavia värväysmiehiä. He sälyttävät kaikenlaisia rasittavia veroja ja sakkoja alkuasukasväestölle. Mutta ei siinä kaikki; he toimivat aktiivisesti orjakaupan harjoittajina, värväten orjia alkuasukasjoukoista portugalilaisille orjakauppiaille. Sitäpaitsi, he ovat järjestäneet sarjan verisiä rankaisuretkiä lukuisia sisämaan alkuasukkaiden kapiinoita vastaan. Nämä loismaiset orjakauppiat, nämä Liberian joukkojen murhaajat, ovat niitä joita Padmore ja hänen ystävänsä yrittävät esittää myötämielisinä kommunistille! Siis koko järjestelmä Liberian kansan orjuuttavasti sortamiseksi ja kiduttamiseksi imperialismiin ja sen lakeijain toimesta hyväksytään sosialismin nimessä!

Lopuksi, tähän taantumukselliseen teoriaan kokonaisuudessaan sosialismin perustamisesta Liberiassa ilman vallankumouksellista taistelua, sisältyy kömpelö yritys vääristellä leninistisen ohjelman perusteisiin kansallisessa siirtomaakysymyksessä; nimittäin, "ei-kapitalistisen kehitystien mahdollisuus siirtomaissa". Marxismi-Leninismi opettaa meille, että on mahdollista siirtomaiden ja takapajuisten maiden välttää kapitalistisen kehitysvaiheen ja siirtyä välittömästi sosialismiin, vottoisan vallankumouksen pohjalla kehittyneissä imperialistisissa maissa. Tämä on tullut loistavasti todistetuksi Neuvostoliitossa.

Kymmenet sorretut kansat, joita monisatavuotisen tsaarilaisen sorron alaisuudessa pidettiin mitä alkuperäisimmässä takapajuisuudessa, ovat Neuvostoliiton voittoisan työväenluokan johdolla kokeneet Lokakuun vallankumouksen jälkeisen kuudentoista vuoden ajalla verratonta taloudellista ja kulttuurista kehitystä. Nämä kansat on Neuvostoliiton proletaarisen diktatuurin ja työläisten ja talonpoikain hallituksen johdolla ohjattu mitä takapajuisimmista ja orjallisimmista oloista sosialismin tielle, täydellisesti välttämällä kapitalismin verisen, kiduttavan vaiheen.

Neuvostoliiton esimerkin pohjalla on selvää, että kapitalistisen kehitysvaiheen välttäminen siirtomaakansojen taholta, on mahdollinen ainoastaan vallankumouksellisen taistelun pohjalla siirtomaajoukkojen toimesta kansallisen itsenäisyytensä puolesta, liitossa kehittyneiden maiden työväenluokan kanssa, imperialistisen ikeen kumoamiseksi. Tietystikään ei taantumuksellisen kompromissin perusteella imperialismin kanssa, jollaista esittää Padmore ja hänen ystävänsä.

Padmoren täydellinen karkaaminen kommunismista pikkuporvarillisen natsionalismin leiriin ilmenee edelleen hänen äskeisissä artikkeleissaan. Hänen artikkelissaan, "Etiopia tänä päivänä", julkaistu Nancy Cunardin toimittamassa kokoelmassa nimellä *Negro*, Padmore ylistää mitä kiihkeimmän garveylaisen johtajan innostuksella Abessinian keisarin "hyveitä" ja Abessinian kansan "edistystä" ja "eteenpäin menoa" hänen "valistuneen" hallinnan alaisuudessa. Tässä hän hämmentää Abessinian kansan luokkarajat ja esittää taantumuksellisen, orjiapitävän, feodaalisen valtuokan, imperialismin liittolaiset, edistysmielisenä tekijänä maassa. Samalla kertaa hän antaa tässä artikkelissaan tukea taantumukselliselle, pikkuporvarilliselle, rotu-rotua-vastaan-ajatukselle. Padmore esittää Italian kärsimän tappion Abessinian käsistä viime vuosisadan lopulla, ei Abessinian kansan saattamaksi tappioksi Italian imperialismille, vaan "valkoisen rodun aseelliseksi tappioksi". Ei siis ole ihmettelemistä, että samassa artikkelissaan Padmore myöskin

tukee sitä vastavallankumouksellista ajatusta, että Japani on muka "esitaistelija tummien rotujen puolesta". Padmore luonnehtii äskeistä Japanin ja Abessinian kauppasopimusta "liitoksi jolla saattaa olla suunnaton ja kauaskantoinen merkitys ei ainoastaan Etiopialle, vaan *mustalle Afrikalle* kokonaisuudessaan". Tämä sama linja jatkuu *Baltimore Afro-Americanin* viime numeroissa ilmestyneissä hänen artikkeleissaan Afrikasta. Padmore huudahtaa Afrikan kansojen lisääntyvän rosvoamisen vuoksi imperialismin toimesta: "*Valkoinen Europa on tappamassa Afrikan!*" Todellakin, pikkuporvarillinen natsionalismi on löytänyt George Padmoresta ovelan puhemiehen. Hän kieltämättä esiintyy uus-garveylaisuuden johtavana teoreetikona.

Mikä muodostaa kaikkien näiden uus-garveylaisten liikkeiden vastavallankumouksellisen ytimen?

1. Ne pyrkivät vetämään neekerijoukot pois taisteluista oikeuksistaan Yhdysvalloissa valkoista valtuutettua vastaan, vetämällä esiin taantumuksellisen haaveen pelastumisesta sorsonalaisuudesta rauhallisella siirtolaisuudella, täten riisuen heiltä aseet kasvavan fascistisen taantumuksen ja kansallis-sorron edessä.

2. Samanaikaisesti, ne pyrkivät pikkuporvarillisten, natsionalististen tunnuksiensa painostamisella rotusolidarisuudesta, rotuyhtenäisyydestä, j.n.e., vastoin nekeri- ja valkoisten raatajain luokkasolidarisuutta, vastoin nekerikansan ja valkoisen työväenluokan vallankumouksellista liittoa yhteisen sortajansa, imperialismin kukistamiseksi, voimistuttamaan nekerien ja valkoisten jakaantumista, ja tällä tavalla vaikeuttamaan raatajain yhteisrintaman luomista kiihtyvää fascistista hyökkäystä vastaan.

UUS-GARVEYLAISUUDEN SUHDE FASCISMIIN

Näiden garveylaisten ja uus-garveylaisten liikkeiden suhde fascismiin on hyvin selvä. Esimerkiksi, ei ole sattuma, että löydämme eräitä garveylaisia johtajia astumassa esiin avoi-

mesti Hitlerin fascismin ja fascististen järjestöjen puolesta Yhdysvalloissa, sillä väitteellä, että fascismi tulee auttamaan neekerirodun yhdistymistä, tulee edistämään "rotutietoisuutta" ja siis viemään eteenpäin taistelua kansallisesta vapaudesta! Garvey teki ennakkovalmistelua käytännölliselle liitolle garveylaisuuden ja fascismin välille vuonna 1924, jolloin hän yritti aikaansaada yhteisrintaman Klu Klux Klanin johtajan, eversti Simmonsin kanssa sillä perusteella, että hän (Garvey) tulisi vastustamaan taistelua yhteiskunnallisesta tasa-arvoisuudesta neekereille Yhdysvalloissa, jos Simmons auttaisi häntä taantumuksellisissa, neekerikansan Afrikan siirtymisen suunnitelmissaan. Silmiinpistävä samankaltainen historiallinen tapaus on nähtävissä sionistisessa liikkeessä tsaarivallan aikana, jolloin juutalais-sionismin isä, tri Hertzeli, yritti aikaansaada sopimuksen tsarismien kanssa. Hertzeli lähestyi tsaarin ministeriä, "mustain satojen" johtajaa ja juutalaisvastaisten pogroomien järjestäjää, Plevea, esityksellä että hän auttaisi tsarismia sen taistelussa vallankumouksellista liikettä vastaan juutalaisten keskuudessa, s. t. s. taistelua juutalaisten oikeuksia vastaan Venäjällä, vastapalkkioksi tsarismien tuesta hänen taantumukselliselle juutalaisten siirtolaisuussuunnitelmalleen Palestiinaan. Tätä vastavallankumouksellista liittoa sionismin ja tsaristisen taantumuksen välillä jatkettiin aktiivisen liiton muodossa sionistisen johtajan, Zhabotinskyn (nykyään sionistisen revisionistiryhmän johtaja) ja valkokaartilaisen pogromistin, Petluran, välillä sisällissodan aikana Ukrainassa.

Sionismista, joka oli alkuperäisesti pikkuporvarillisten juutalaisten liike, on nykyään tullut brittiläisen imperialismin ja kansainvälisten juutalaisten pankkiirien asioimisto arabialaisten joukkojen orjuuttamiseksi ja ryöväämiseksi, yhtä hyvin kuin Palestiinan juutalaisten raatajain katkerasti riistämiseksi ja alentamiseksi. Sellainen on ei yksin sionismin, vaan myöskin senmukaisten neekeriliikkeiden, garveylaisuuden ja uus-garveylaisuuden historiallinen kulku. Käyttäen fraaseja neekerien vapaudesta, vapaudesta Afrikalle, näiden liikkeiden eittämä-

tön suunta on kohti aktiivista liittoutumista taantumksellisimpien imperialististen ryhmien kanssa neekerikansain kansallista vapausliikettä vastaan sekä Afrikassa että Amerikan maissa, ja yleensä vallankumouksellista liikettä vastaan.

AINOASTAAN KOMMUNISTIT TODELLISESTI TAISTELEVAT NEEKERIEN VAPAUESTA

Meidän tulee näitä neekerikysymyksen vastavallankumouksellisia ratkaisusuunnitelmia vastaan tuoda esiin täyden ohjelmamme neekerikysymyksessä. Meidän tulee edistää ja kansanomaistuttaa vallankumouksellista ulospääsytietä kriisistä neekerikansalle, liiton kautta imperialististen maiden vallankumouksellisen työväenluokan kanssa, tasapuolisista oikeuksista ja itsemääräämisoikeudesta neekereille Yhdysvalloissa, neekersiirtomaiden täydellisestä itsenäisyydestä Afrikassa ja Länsi-Intian saaristossa, perustamalla itsenäisiä alkuasukastasavaltoja. On ainoastaan tämä tie sorrettujen neekerikansojen vapautukseen kautta maailman.

Jokainen yritys vetää neekerijoukot pois taistelusta, käymästä otteluun imperialististen herrojen kanssa, voi johtaa vain tappioon ja sorron kahleiden kiristymiseen. Paljastaessamme näitä pikkuporvarillis-natsionalistisia johtajia, on ehdottoman välttämätöntä tehdä selväksi, että me kommunistit emme ainoastaan tunnusta neekeriraatajain pyrkimykset tässä liikkeessä aivan oikeiksi, mutta me kommunistit *yksin* olemme *todellisia esitaistelijoita neekerien vapauden puolesta*, että meillä yksin on oikea ohjelma, jolla sortovalta on poistettavissa ja nämä pyrkimykset täytettävissä.

Meidän paljastaessa näitä neekeripettureita, päähuomio on pantava siihen seikkaan, että heidän petturuutensa sisältyy juuri siihen toisiasiaan, että he ovat pettämässä neerikansan pyrkimystä kansalliseen vapauteen. Meidän tunnuksemme tulee olla: Ei mitään taantumuksellista haavetta palaamisesta "takaisin Afrikaan" tai "jim-crow" valtiosta Yhdysvalloissa! Nämä ovat vain taantumuksellisia irvikuvia todellisesta itsemääräämis-

oikeudesta. Mutta me julistamme: vallankumouksellinen taistelu liitossa valkoisten raatajain kanssa ja Kommunistipuolueen johdolla Amerikan imperialismin kumoamiseksi, tasapuolisten oikeuksien luomiseksi neekereille kautta maan ja itsemääräämisoikeuden toteuttamiseksi neekerikansalle etelän mustalla vyöhykkeellä.

Meidän agitatsioonissamme tulee muodostua tärkeäksi aseeksi mitä laajin Neuvostoliiton kansallisuuskysymyksen ratkaisun kansanomaistuttaminen. Meidän tulee osottaa kuinka proletaarisen valtion perustaminen tsaristisen imperialismin kukistamisen kautta, antoi ensimmäisen kerran tilaisuuden todella luoda aikaisemmin sorrettujen vähemmistökansallisuuksien täydellinen tasa-arvoisuus ja itsemääräämisoikeus Neuvostoliiton sisällä. Meidän tulee osottaa, että ainoastaan tämä askel teki mahdolliseksi kerran tsaarivallan orjuuttamien lukuisten kansallisuuksien suunnattoman taloudellisen ja kulttuurisen kehityksen.

JAPANIN IMPERIALISMI "TUMMIEN ROTUJEN ESITAISTELIJANA"

Vaarallisin näistä pikkuporvarillis-natsionalistisista liikkeistä lienee niinkutsuttu Itäisen maailman Tyynenmeren liike, tunnuksineen "tummien rotujen yhteisrintamasta Japanin johdolla". Japani esitetään tässä "esitaistelijana tummien rotujen puolesta", valkoisia imperialistivaltoja vastaan. Tämä liike on kasvamassa välittömästi, kasvavan sodanvaaran kanssa Japanin ja Amerikan imperialistien välillä. Täten on viime aikoina nähty tämän liikkeen nopea laajeneminen neekerien keskuudessa ja joukkojärjestöjen kehittyminen useissa kaupungeissa — Chicago, St. Louis, Detroit, Kansas City, Cincinnati, j.n.e. — ja tämän liikkeen propagandan laajeneminen kaikkiin keskuksiin. Tämä liike edustaa Japanin imperialismin taholta tehtyä yritystä liitossa pikkuporvarillisten neekerintellektuaalien eräiden kerrostien kanssa, tarkoituksella käyttää edukseen neekerien keskuudessa kasvavaa kansallista vapaus-

liikettä ja johdattaa se vastavallankumouksellisiin uomiin, Japanin imperialismiin tueksi, ei ainoastaan sen imperialistista kilpailijaa, Amerikkaa vastaan, vaan myöskin tukemaan sen hyökkäystä Kiinan vallankumousta vastaan ja tukemaan sen vastavallankumouksellisia interventiosuunnitelmia Neuvostoliittoa vastaan.

Ei ole lainkaan ihmeteltävää että Japani, valmisteluissaan lähenevään kamppailuun Amerikan imperialismiin kanssa Tyynenmeren herruudesta, pyrkii käyttämään Yhdysvaltain neekerikysymystä oman asemansa lujittamiseen. Maailmansodan aikaisessa artikkelissaan, "Irlannin kapina", jossa hän kävi polemiikkia toveri Radekia vastaan Irlannin kapinan arvioinnista, toveri Lenin sanoo:

"Kaikkien armeijain yleisesikunnat tekevät kovia yrityksiä nykyisen sodan aikana käyttääkseen edukseen jokaista ja kaikenlaisia kansallisia ja vallankumouksellisia liikkeitä heidän vihollistensa leirissä: saksalaiset — Irlannin kapina, ranskalaiset — tshekkiläinen liike, j.n.e. Ja omalta näkökannaltaan he toimivat oikein. Ei voida ottaa vakavalta kannalta tätä hyvin vakavaa sotakysymystä ilman, että käytetään hyväksi vihollisen pienintäkin heikkoutta..."

Ei ole epäilystä, etteikö Japanin imperialismi toimi juuri tältä perustalta Yhdysvaltain neekerikysymykseen nähden. Ei ole odotettavissa, että Japanin militaristit olisivat niin typeriä, että jättäisivät huomioonottamatta kahdentoistamiljoonan neekerin kansallis-vapausliikkeen ja sen vaikutusvoiman sodan sattuessa. On kuitenkin selvää, että tämä "Itäisen maailman Tyynenmeren liike" on vihamielinen neekerijoukoille ja yleensä vallankumoukselliselle liikkeelle.

1. Sen ohjelma rotuyhtenäisyydestä vastoin työväenluokan yhtenäisyyttä ja kaikkiin rotuihin kuuluvien raatajain yhtenäisyyttä imperialismia vastaan, kasvattaa eräänlaista "tumman rodun shovinismia", joka on vain valkoshovinististen rotuteoriain nurjapuoli. Se siis on taipuisa voimistuttamaan pikkuporvarillista natsionalismia. Tällä tavalla se avustaa jakautumista nekeri- ja valkoisen työväenluokan riveissä, vaikeuttaa

työväenluokan yhtenäisyyttä, ja siis heikentää taistelua Amerikan imperialistista neekerikansan sortoa vastaan. Näinollen, tunnus "tummien rotujen yhteisrintamasta Japanin johdolla" objektiivisesti (ulkokohtaisesti) voimistuttaa Amerikan imperialismia neekerikansan sortamisessa, vaikka se on näennäisesti kohdistettu Amerikan imperialismia vastaan. Tämän liikkeen käyttäminen myöskin Amerikan kapitalismin aktiivisena asioitsijana neekerikansan vapaustaisteluita vastaan, on todettavissa useiden täällä olevien paikallisten toverien kokemuksista, jotka ovat haivainneet tämän liikkeen olevan esteenä taistelujen järjestämiselle neekerijoukkojen välittömistä vaatimuksista. St. Louis on silmiinpistävä esimerkki, jossa tämän Tyynenmeren liikkeen pikkuporvarilliset johtajat olivat kaikkein aktiivisimpia yrittäessään saattaa neekeri- ja valkoisten pähkinäkuorijain lakon tappiolle. Ei siis ole satunnaista, että vaikka liikettä johtavat eräät pikkuporvarillisten intellektuaalien ryhmät, niin vieläpä viralliset porvarillis-neekerireformistitkin koettavat lähennellä ajatusta tummien rotujen yhtenäisyydestä Japanin johdolla. Nostattaen mörön neekerijoukkojen luopumisesta sodan sattuessa Japanin kanssa, he koettavat voittaa myönnytyksiä Amerikan imperialismilta, heidän omien ahtaiden luokkapyrkimyksiensä edistämiseksi. Täten N.A.A.C.P:n johtaja Chas. Houston, puhuessaan senaatinkomitealle Costigan-Wagner lynkkausvastaisesta lakiehdotuksesta, viitotti Japanin agenttien toimintaa neekerijoukkojen keskuudessa, tähdäten tällä tavalla hallituksen "pelästyttämiseen" tukemaan Costigan-Wagner lynkkausvastaista lakiehdotusta.

2. Tämän liikkeen vastavallankumouksellinen olemus on edelleen nähtävissä siinä seikassa, että se on tähdätty Neuvostoliittoa ja Kiinan ja Korean joukkojen vapaustaisteluita vastaan.

Tässä myöskin näemme, että tätä vaarallista vastavallankumouksellista liikettä vastaan voidaan taistella menestyksellisesti ainoastaan esiintuomalla kokonaisuudessaan meidän ohjelmamme neekeri- ja siirtomaakansojen vapauttamiseksi, ja kansanomaistuttamalla kansallisuuskysymyksen ratkaisun Neu-

vostoliitossa. Taistelussamme tämän liikkeen taantumuksellisia johtajia vastaan, meidän tulee tehdä ehdottoman selväksi neekerikansalle, että Kommunistipuolue tukee kaikkia neekerijoukkojen yrityksiä käyttää hyväkseen Amerikan valkoisen valtuuden vaikeuksia (sellaisia kuin kasaantuisi sotatilanteessa), antaa isku oman vapautuksensa puolesta tasapuolisten oikeuksien, maan takavarikoimisen ja itsemääräämisoikeuden puolesta mustalla vyöhykkeellä. Tässä meidän on mukailtava Irlannin vallankumouksellisten tunnusta: "Amerikan imperialismin vaikeudet ovat neekerien edullisuuksia." Mutta meidän tulee vakuuttaa neekerijoukoille, että sellaiset yritykset käyttää Amerikan imperialismin vaikeuksia voivat olla menestyksellisiä ainoastaan meidän vallankumouksellisen ohjelmamme pohjalla, s.t.s. neekerikansan ja valkoisten raatajain liiton pohjalla vallankumouksellisen työväenluokan johdolla, yhteisen vihollisen — Amerikan imperialismin — kukistamiseksi, ja Kiinan, Mandshurian ja Korean sorrettujen siirtomaajoukkojen taistelujen tukemiseksi, Japanin työläisten ja talonpoikain sankarillisten taistelujen tukemiseksi Japanin imperialismin vastaan, ja lopuksi, koko maailman sorrettujen joukkojen esitaistelijan, Neuvostoliiton tukemiseksi. Edelleen, meidän tulee vakuuttaa neekerijoukoille konkreettisten tosiasioiden perusteella, että kaikkalainen liittoutuminen Japanin imperialismin kanssa voi merkitä ainoastaan tappiota ja imperialismin ikeen entistään kireämmin säilyttämistä neekerikansojen harteille. Meidän tulee esimerkiksi tuoda esiin imperialististen valtojen ja sorrettujen maiden porvaristojen välillä solmittujen samanlaisten sopimusten kokemukset. Esimerkiksi: Arabialaisten vapausliike Turkia vastaan, jota tuki brittiläinen imperialismin viime sodan aikana. Arabialaiset vapautettiin Turkin ikeestä, joutuakseen vain brittiläisen imperialismin ikeen alle Kansainliiton kautta. Liittolaisvaltojen avustamat kapinat Saksan siirtomaissa sodan aikana, jotka päättyivät vain Saksan imperialismin kahleiden muuttamiseen brittiläisen, ranskalaisen ja italialaisen imperialismin kahleisiin, j.n.e., j.n.e.

III. TAISTELU NEEKERIVAPAAUSLIIKKEEN PROLETAARISESTA JOHDOSTA

Toverit, kaikesta tästä, pikkuporvarillis-natsionalististen liikkeiden laajasta kasvusta ja kaikenkarvaisten neekerireformistien lisääntyneestä toiminnallisuudesta käy selväksi, että meidän edessämme on välttämättömänä tehtävänä meidän taistelumenetelmiemme vakavasti voimistuttaminen ja perinpohjaisesti parantaminen neekerireformisteja ja pikkuporvarillisia natsionalisteja vastaan. Meidän tulee kehittää entistään konkreettisempi, kansantajuinen ja jatkuva harhaanjohtajain paljastaminen agitatsionissamme lehdissä ja jokaisessa käytettävissämme olevassa apuneuvossa. Tämän agitatsionin ja propagandan tulee tähdätä joukkojen luottamuksen horjuttamiseen heidän taantumuksellisiin oppeihinsa ja heidän todellisen luonteensa paljastamiseen imperialismin agentteina neekerikansan riveissä. Tässä yhteydessä on välttämätöntä entistään tarmokkaammin esiintuoda toimintamme jokaisessa vaiheessa taistelun neekeriraatajain välittömistä erikoisvaatimuksista. Ensiksikin tämä vaatii työskentelymme kaikenpuolista voimistuttamista Puolueen ja ammattijärjestöjen taholta työpaikoilla, tehtaissa ja kaivoksissa, taistelun esiintuomista työttömäin neekerien vaatimuksista. Tämä kaikki tulisi yhdistää voimakkaampaan kamppailuun neekerijoukkojen siviili- ja poliittisten oikeuksien puolesta, lynkkauksia vastaan, Scottsboron poikain vapauttamisen puolesta, j.n.e., j.n.e. Näiden myrkyllisten vaikutteiden menestyksellisesti vastustaminen on kuitenkin saavutettavissa ainoastaan yhteisrintamapolitiikkamme mitä laajimmalla käytäntöön soveltamisella alhaalta päin. Tämän yhteydessä meidän tulee rohkeasti viedä eteenpäin näihin järjestöihin tunkeutumisen politiikkaa, rakentaa meidän oppositioita sisältäpäin taistelun perusteella neekerien välittömistä vaatimuksista ja paljastaa ja eristää neekerien reformistiset ja pikkuporvarillis-natsionalistiset johtajat. Tässä toiminnassamme meidän tulee kohdistaa hyökkäyksemme pääasiallisesti pikkuporvarillisia natsionalisteja vastaan, jotka ovat päävaarana. Heidän roolinsa on johtaa tätä kasvavaa joukkoliikettä taantumusta vastaan jotta voisivat katkaista siltä päin, nostat-

tamalla taantumuksellisia utopia-haaveita, takaisin-Afrikaan, j.n.e., j.n.e., synnyttäen harhaluuloja kriisistä rauhallisesti vapautumisesta, ja tällä tavalla tuoda joukot takaisin virallisen porvarillis-reformismin ja imperialismin piiriin.

Ellemme kykene eristämään näitä harhaanjohtajia, vapautamaan joukkoja heidän vastavallankumouksellisen vaikutuksensa alaisuudesta, me emme voi saattaa käytäntöön sitä tehtävää jonka nykyinen tilanne on meille asettanut. Me emme ole kykeneviä luomaan sitä neekeri- ja valkoisten työläisten murtumatonta solidaarisuutta joka on ennakkoehto menestykselliselle taistelulle fascismin nousevia voimia ja sotaa vastaan ja on tärkeä osa joukkojen valmennuksesta vallankumoukselliseen vallanottoon.

TAISTELU KAHDELLA RINTAMALLA

Samalla kertaa näiden pikkuporvarillis-natsionalististen liikkeiden nousu yhtä hyvin kuin valkoshovinismin leviäminen joukkojen keskuudessa, vaatii taistelun kaikinpuolista voimistuttamista kahdella rintamalla: Puolueen ja vallankumouksellisen liikkeen riveissä; päävaarana ilmenevää valkoshovinismin vaikutusta vastaan ja samanaikaisesti kiinteämmän taistelun käyminen pikkuporvarillisten natsionalistien vaikutusta vastaan meidän riveissämme.

Olemme puhuneet paljon valkoisesta shovinismista ja tehtävästämme siihen nähden. Tätä taistelua on kieltämättä voimistettu huomattavasti. Tietenkin on paljon vielä parantamisen varaa tähän nähden, erittäinkin katsoen valkoshovinistisen myrkytyksen leviämiseen nykyisin valkoisen väestön keskuudessa. Mutta pikkuporvarillisen natsionalismin vaikutuksen johdosta meidän riveissämme olemme puhuneet hyvin vähän. Tahdon lyhyesti käsitellä tätä puolta taistelustamme kahdella rintamalla. Toverit, ei ole olemassa mitään Kiinan muuria neekerikansanjoukkojen ja Puolueen neekerijäsenten välillä. Sen vuoksi on hyvin luonnollista, että kasvavan pikkuporvarillisen natsionalismin aallon painostus saa ilmaisumuotonsa meidän riveissä taipumuksina antautua pikkuporvarillisten natsionalistien propagandan edessä.

Konkreettisesti tämä taipumus ilmenee: (a) Epäluottamuksella ja epäluulolla suhtautumisessa Puolueen ja sen johtajain pätevyyteen neekerikysymyksessä. Tämä ulottuu myöskin johtaviin neekeritovereihin, jotka vakavasti yrittävät toteuttaa

Puolueen linjaa, ollen taipumuksena pitää heitä "setä Tuomaina". (b) Pessimismissä ja epäröinnissä neekeri- ja valkoisten työläisten yhtenäisyyden rakentamisen mahdollisuuksiin nähden taistelussa neekerien oikeuksien puolesta, epäröinnissä mahdollisuuteen nähden vetää valkoisia työläisiä tukemaan tätä taistelua. (c) Siinä virheellisessä ja mekaanisessa käsitteessä, että mitään ei voida tehdä neekerityön kehittämiseksi ennenkuin valkoshovinistiset taipumukset on täydellisesti kitketty riveistämme. Sitä vastoin, pitäisi olla selvänä se, että taistelu valkoshovinismia vastaan tulee olemaan päiväjärjestyksessä vielä kauan jälkeen proletaarisen vallankumouksen tässä maassa. Tehdä valkoshovinististen taipumuksien täydellinen kitkeminen riveistämme ehdoksi minkään taistelun kehittämiseksi, on tietystikin virheellinen ja käytännössä on todellisuudessa antautumista valkoshovinismille. Tämä ajatus ilmaisee kykenemättömyyden ymmärtää, että valkoshovinismi, niinkuin kaikki isänmaallisuuden muodot, on lopullisesti murrettavissa ainoastaan taistelun prosessissa. Propaganda ja agitatsioni sitä vastaan on kohdistettava ensitilassa neekerien ja valkoisten työläisten yhteisten taistelujen järjestämiseen kapitalisteja ja heidän agentejaan vastaan. (d) Ja lopuksi, yksityisten neekeri-toverien taipumuksessa rappeuttaa taistelua valkoshovinismia vastaan, nostattamalla huudon valkoshovinismista, peittääkseen omia puutteellisuuksiaan ja heikkouksiaan, sekä heidän taipumuksiaan pikkuporvarilliseen natsionalismiin.

Kuitenkin räikein pikkuporvarillisen natsionalismin ilmaisu nähtiin eräiden neekeri-toverien asenteessa Harlemissa kamppailun yhteydessä työstä neekereille. Seksuunakomitea ryhtyi toveri Fordin johdolla kehittämään kamppailua työstä neekereille, konkretisoiden Harlemin tilanteen mukaisesti — jossa neekerit suljetaan työstä lukuisissa liike- ja muissa laitoksissa — vaatimuksen neekerien ottamisesta kaikkiin töihin. Seksuna laati oikean linjan, välttämällä pikkuporvariston natsionalistisen neekeri- ja valkoisten työläisten kahnauksia synnyttävän salakuopan.

Seksuunakomitean linja perustui neekerityöläisten yhteisrintaman kehittämiseen valkoisten työläisten kanssa niissä laitoksissa joissa käytiin taistelua. Tämä oli suunniteltu toteutettavaksi seuraavalla perusteella: samanaikaisesti vaatimuksen kanssa työstä neekereille, kohottaa näissä paikoissa työssä olevain valkoisten työläisten vaatimukset, s.t.s., ei vaatia valkoisten työläisten erottamista, kuten tekevät pikkuporvarilliset

natsionalistit, vaan päinvastoin, vaatia työajan lyhentämistä ilman palkan alennusta valkoisille työläisille näissä töissä, ja että tämän seurauksena syntyvät työpaikat on annettava neekerityöläisille, ja että työläisiä otettaessa tulevaisuudessa näihin paikkoihin, tulee heitä ottaa työhön sillä perusteella, että "ensintulleelle ensin palvelus", ilman neekerien sortamista, j.n.e. Seksuaalin linjana ei ollut rajoittaa tätä liikettä Harleemiin, vaan tehdä siitä alkukohta todellisen ryntäyksen kehittämiseksi kautta kaupungin neekerien työoikeudesta kaikissa töissä, kaikilla ammattialoilla, kaikkia sortokeinoja vastaan, kuten avustustöiden yhteydessä olevissa töissä ja työttömyysavustuksen jakamisessa, j.n.e.

Tätä seksuunakomitean oikeata linjaa vastaan eräät toverit esiintöivät pikkuporvarillisen kansallismielisen linjan neekerien sijoittamisesta valkoisten työläisten sijalle. He väittivät: "Miksi kaikki tämä puhe valkoisten työläisten saattamisesta vihamielisiksi? Eivätkö nämä valkoiset työläiset ole neekeri-piirissä neekerijoukkojen harteilla? Eivätkö he ole työpaikoissa, jotka oikeudenmukaisesti kuuluvat neekereille?" Nämä toverit unohtivat taistelun "jim-crowismia" vastaan kaupungin muissa osissa ja taipuivat pitämään Harlemia "meidän alue-namme", siten pelaten suoraan neekerinatsionalistien ja valkoisen valtuokan eristämispolitiikkaan. Tästä virheellisestä käsitteestä "valkoisten olemisesta neekerien harteilla" juontautuva ainoa loogillinen johtopäätös on se, että neekeriraatajain taistelun heidän olojensa parantamiseksi tulee kohdistua, ei kapitalisteja ja heidän hallitustaan vastaan, vaan valkoisia työläisiä vastaan! Tässä, toverit, näemme täydellisen antautumisen pikkuporvarilliselle natsionalismille. Sellainen linja pelaisi suoraan neekerikansan fascististen lynkkaajien käsiin. On selvää, että työmme voi mennä eteenpäin ainoastaan päättäväisen taistelun perusteella ja torjumalla tämän vaarallisen tendenssin.

KYSYMYS "PÄÄVAARASTA"

Tämän pikkuporvarillis-natsionalistisen ajatuksen puolustamisella ja seksuaalin sitä vastaan käymän taistelun vastustamisella tuotiin esiin useita virheellisiä ajatuksia, ajatuksia jotka olivat taipuvaisia vääristelemään meidän kantaamme taistelusta kahdella rintamalla ja heikentämään taistelua sekä pikkuporvarillista natsionalismia että valkoshovinismia vastaan. Eräät toverit alkoivat valitella: "Eikö valkoshovinismi ole pää-

vaara? Ettekö te varusta valkoshovinisteille naamaria kaikella tällä metelillä pikkuporvarillisesta natsionalismista?” Tietenkin, toverit, sellainen valkoshovinismivastaisen taistelun ja pikkuporvarillisen natsionalismin vastaisen taistelun vastakkain asettaminen on virheellinen ja palvelee vain taistelun estämistä kumpaakin vastaan. Nämä toverit käyttävät valkoshovinismin kysymystä peittääkseen ja salatakseen kysymyksen taistelusta pikkuporvarillista natsionalismia vastaan. Tietenkin valkoshovinismi on päävaara. Mutta me emme voi tyytyä pelkkään kaavaan. Toveri Stalin lausui aivan oikein, käsitellessään raportissaan Neuvostoliiton Kommunistipuolueen seitsemännelletoista kongressille väittelyä kysymyksessä kumpiko on päävaara, suurvenäläinen natsionalismi vaiko paikallinen natsionalismi:

“Olisi tyhmää antaa kaikkia aikoja ja kaikkia olosuhteita varten valmiin reseptin päävaarasta ja sivuvaarasta. Sellaisia reseptejä ei yleensä ole olemassa. Päävaaran muodostaa se kallistuma, jota vastaan on lakattu taistelemasta ja jonka näinollen on annettu kasvaa...”

Se tosiasia, että valkoshovinismi on päävaara, ei missään tapauksessa tarkoita sitä, että pikkuporvarillinen natsionalismi ei voisi määrättyssä tilanteessa, määrättyllä hetkellä muodostua päävaaraksi työmme kehittämiseksi neekerien keskuudessa. St. Louis on hyvä esimerkki. Meillä oli siellä tilanne jossa Puolue ja vallankumoukselliset ammattijärjestöt kävivät todellista taistelua neekerien jokapäiväisistä tarpeista ja kokosivat tuhansia neekereitä ja valkoisia työläisiä taisteluun neekeriraitajain välittömien vaatimusten puolesta (pähkinänkuorijain lakko). Tämä liike kesti paikallisen valtuutuksen kiihkeimmän terrorin ja viekkaimman demagogian; mutta he eivät voineet saattaa sitä tappiolle. Näinollen, he määrättyinä aikana toivat näyttämölle reformistiset nekeriagenttinsa Itäisen maailman Tyynenmeren liikkeen muodossa, yrittämään murskata lakkoa, yrittämään pirstoa työläisten yhtenäisyyden. Tämän liikkeen pikkuporvarillis-natsionalistiset johtajat kävivät mitä kiihkeintä hajotuskamppailua sekä liikkeen sisällä että sen ulkopuolella, vieläpä vetäen vaikutusvaltansa alaisuuteen määrätyn joukon meidän nekeritovereitamme — itseasiassa, he voittivat erään tunnetuimman nekerijohtajan puolelleen.

Toverit, eikö ole selvää, että tuossa määrättyssä tilanteessa, tuolla määrättyllä hetkellä, pikkuporvarillinen natsionalismi

muodostui päävaaraksi? Siis, vaikka käsitämme valkoshovinisin olevan päävaaran, ei ole sanottua etteikö taistelun kärjistyessä, pikkuporvarillisten natsionalistien toiminnallisuuden lisääntyessä, voisi pikkuporvarillisen natsionalismin vaara tulla päävaaraksi määrätyissä olosuhteissa, määrätyllä hetkellä ja määrätyssä tilanteessa.

Toinen ajatus joka tuodaan esiin pikkuporvarillisten kallistumain puolustamiseksi, on ajatus että "pikkuporvarillinen natsionalismi nousee seurauksena meidän taistelumme *heikentymisestä* valkoshovinismia vastaan ja neekerien oikeuksien puolesta". Tämän ajatuksen logiikka lepää siinä, että meidän tulee täydellisesti kitkeä valkoshovinismi riveistämme ennenkuin voimme edes puhuaakaan taistelusta pikkuporvarillista natsionalismia vastaan. Toverit, juuri päinvastainen on totta. Kuten toveri Earl Browder oikeudenmukaisesti alleviivasi raportissaan, pikkuporvarillinen natsionalismi leviää nykyaikana juuri neekerijoukkojen kasvavan radikalisoitumisen seurauksena ja Kommunistipuolueen ja vallankumouksellisen liikkeen kasvavan vaikutusvallan johdosta heidän keskuudessa.

Taaskin, kuulemme pikkuporvarillisen natsionalismin tukemisen mielessä annetun huudon "valkoshovinismi voimistuttaa pikkuporvarillista natsionalismia". Toverit, tämä on totta. Jokainen myönnytys valkoshovinismille pelaa pikkuporvarillisen natsionalismin käsiin. Mutta tämä ei ole totuus kokonaisuudessaan. Meidän tulee myös nähdä kysymyksen toinen puoli — nimittäin, että pikkuporvarillinen natsionalismi myöskin voimistuttaa valkoshovinismia. Miksi? Siksi, että pikkuporvarillinen natsionalismi on myöskin imperialismin välikappale. Sen vuoksi on välttämätöntä käydä taistelua kahdella rintamalla.

Tässä kysymyksen toispuolisessa asettamisessa näemme uuden yrityksen hämmentää taistelua pikkuporvarillista natsionalismia vastaan ja vääristellä meidän yleistä linjaamme taistelusta kahdella rintamalla.

Tämä pikkuporvarillisen natsionalismin vaaran aliarvioiminen, tämä linjamme vääristeleminen taistelusta kahdella rintamalla, johtuu pääasiassa neekerireformismin ja pikkuporvarillisen natsionalismin luokkaolemuksen ymmärtämättömyydestä, kykenemättömyydestä ymmärtää sen luonnetta neekeriporvariston luokka-ideologiana, s. t. s., imperialismin agenttina neekeriraatajain riveissä. Tässä näkyy kykenemättömyys ymmär-

tää *kummankaan*, valkoshovinismien ja pikkuporvarillisen natsionalismin, tavallista luokkaluonnetta imperialismin asioitsijoina valkoisten ja neekerityöläisten keskuudessa, että kaikki kallistumat natsionalismiin päin, olkootpa ne sitten valkoshovinismia tai pikkuporvarillista natsionalismia, edustavat poikkeamista proletarisen kansainvälisyyden linjaltamme. Näinollen, kuten Stalin aivan oikein lausui: "Jos tahdotte pitää tulen alaisena molempia kallistumia, on ennenkaikkea lyötävä tätä lähdeä, on lyötävä niitä jotka erkanevat internationalismista . . ."

SALATTU PIKKUPORVARILLINEN NATSIONALISMI

Mutta pikkuporvarillisen natsionalismin vaikutuksen vaarallisin muoto Puolueessa ei ole sen avoimessa ilmenemismuodossa. Missä vain pikkuporvarillis-natsionalistiset ajatukset ilmenevät avoimessa muodossa, ne ovat helpommin kohdattavissa ja torjuttavissa. Vaarallisimpia ovat salatut muodot, sellaiset jotka eivät uskalla tulla julkisuuteen, mutta työskentelevät peitetysti. Mitenkä? Ovelilla vihjauksilla jotka ruokkivat epäluottamusta ja epäluuloja vähemmän kehittyneiden toverien keskuudessa Puolueen ja sen johtajain pätevyyyteen nähden neekerikysymyksessä; peitetyillä päätelmillä, että johtavat neekeritoverit, jotka ovat vakavasti toteuttamassa Puolueen työtä, ovat "setä Tuomaita"; ja salakavalasti toimien yrittävät käyttää Puolueen kaikkia vaikeuksia, kaikkia sen puutteita, hajoituksen ja ryhmäkuntaisuuden tarkoituksiin.

Esimerkki tällaisesta on nähtävissä tov. Nowellin toiminnassa Detroitissa. Keskuskomitealla on määrättyjä ja ratkaisevia tietoja siitä, että toveri Nowell on tehnyt itsestään salaisen keskipisteen jonka ympärille kiertyy pikkuporvarillisen natsionalismin taipumukset Puolueessa, keskipisteen, jossa kaikki sellaiset mielialat saavat nopeaa tukea, jossa pikkuporvarillisen natsionalismin suuntaan erehtyneet vähemmän kehittyneet toverit saavat täydellisintä rohkaisua. Toveri Nowellin toiminta ei rajoitu yksin Detroitiin. Hän koettaa vaikuttaa tovereihin muillakin paikkakunnilla. Toveri Nowellin toiminta ainoastaan palvelee neekeritoveriemme turmelemisen asiaa, ja tekee mahdolltomaksi puolueen voimien kokoamisen työmme suorittamiseen. Se palvelee välittömästi luokkavihollista eikä sillä ole tilaa meidän liikkeessämme. (*Jatkuvia suosionosoituksia.*)

Se synnyttää ilmapiirin, jossa urkkijat ja provokaattorit voivat parhaiten harjottaa työtänsä. Mutta toveri Nowellin kysymys ei ole ainoastaan kysymys pikkuporvarillisesta natsionalismista. Se on kysymys poliittisesta vilpillisyydestä, kaksinkertaisesta kirjapidosta, pahimmantapaisesta ja mitä periaatteettomimmasta ryhmäkuntaisuudesta. Sellainen turmiollinen toiminta on armotta kitkettävä riveistämme.

Toverit, tämän konventsionin tulee vaatia toveri Nowellilta selväpiirteistä, avomielistä lausuntoa hänen hajottavaan toimintaansa ja ryhmäkuntaiseen työskentelyynsä nähden, sekä avomielistä itsekritiikkiä hänen pikkuporvarillis-natsionalistisista katsomuksistaan. Sellaisen tilanteen vallitessa, jossa luokkaviholliset, vaihdellen fascistisista lynkkaajista reformistisiin ja pikkuporvarillis-natsionalistisiin agentteihin, kohdistavat mitä ankarimpia hyökkäyksiä Puoluetta vastaan — sellaisena aikana Puolue ei voi sietää sellaista myrkkyä riveissään. (*Suosionosoituksia.*)

Padmoren esimerkin tulee olla varoituksena toveri Nowellille. Padmore nousi hyvin huomattavaan asemaan meidän liikkeessämme. Mutta Padmore, joka on yhteiskunnalliselta syn-typerältään pikkuporvarillinen intellektuaali, ei koskaan onnistunut vapautumaan pikkuporvarillisen natsionalismin vaikutuksesta. Hän ei koskaan saavuttanut todella proletaarista näkökantaa. Padmoren suhtautuminen oli aina epäluuloinen Puolueen ja sen johdon pätevyyteen nähden. Tästä hän siirtyi K. I:n epäilemiseen, ja toisti porvariston pahinta parjausta, kuten "K. I:n luopuminen neekeriohjelmasta". Tästä hän nopeasti ja täydellisesti vajosi vastavallankumouksellisen pikkuporvarillisen natsionalismin rämeikköön. Hän nyt esiintyy imperialismin aktiivisena asioitsijana vallankumouksellista liikettä vastaan. Sellainen, toverit, on taistelun logiikka. Sellainen on kaikkien niiden polku jotka yrittävät taistella Puoluetta vastaan. (*Suosionosoituksia.*)

Lopuksi, toverit, tämä kaikki selvästi alleviivaa välttämättömyyden käydä bolshevistista taistelua kahdella rintamalla: valkoshovinismia vastaan päävaarana, mutta samalla kertaa käyden päättäväistä taistelua pikkuporvarillisen natsionalismin vaikutusta vastaan. Tätä taistelua kahdella rintamalla voidaan käydä ainoastaan siltä perusteelta, että tehtävät jaetaan oikealla bolshevistisella tavalla nekeri- ja valkoisille tovereille. Valkoisten toverien erikoistehtävänä on astua etualalle taiste-

lussa valkoshovinismia vastaan ja neekeritoverien oikeuksista, sekä käydä kiinteätä taistelua pikkuporvarillisen natsionalismin vaikutusta vastaan kaikissa muodoissaan neekerijoukkojen keskuudessa.

SEURAAVAT ASKELEET TYÖSSÄMME NEEKERIEN KESKUUDESSA

On selvää, että taistelu neekerireformismia ja pikkuporvarillisen natsionalismin vaikutusta vastaan voi edistyä ainoastaan työmme kaikenpuolisen voimistuttamisen perusteella neekerijoukkojen keskuudessa kaikilla aloilla. Reformististen neekerijohtajain lisääntyvää toiminnallisuutta vastaan voidaan taistella ja saattaa heidät häviölle ainoastaan yhteisrintamaktiikkamme laajimmalla käytäntöön soveltamisella alhaalta-päin. Tässä yhteydessä meidän tulee tunkeutua reformistisiin järjestöihin, ehdottamalla yhteistä taistelua näissä järjestöissä olevien raatajajoukkojen kanssa heidän välittömien, erikoisten vaatimuksiensa perusteella ja vetämällä nämä joukot taisteluun petollisten reformististen ja pikkuporvarillisten natsionalistijohtajain päiden ylitse.

Koko tilanne tekee meille välttämättömäksi viipymättä voimistuttaa proletariaatin ja Puolueen johtoa neekerikansan vapausliikkeessä. Ennenkaikkea tämä edellyttää perinpohjaista parannusta ammattiunionityössämme ja työskentelyssämme työpaikoilla, käymällä tarmokkaasti taisteluun neekeriraatajain jokapäiväisistä vaatimuksista työpajoissa, tehtaissa j.n.e. Tässä yhteydessä on välttämätöntä meidän puolueellemme, ammattiunioniillemme ja työmaajärjestöillemme, ottaa erikoishuolekseen laatia neekerityöläisten vaatimukset jokaisessa taistelussa ja valmistautuessamme taisteluihin. Myöskin työttömyysneuvostojen tulee toimia täten. Meidän tulee tältä perustalta viipymättä käydä tarmokasta ja jatkuvaa neekeriraatajain värväämistä meidän vallankumouksellisiin ammattiunioniimme ja A.F.L:n sisällä olevaan vallankumoukselliseen oppositioon. Samanaikaisesti on välttämätöntä toteuttaa rohkeata politiikkaa taistelumielisimpien neekerityöläisainesten vetämiseksi johtoon ammattiunioni- ja työttömyystoiminnassa. Koko kysymys kaaderien kehittämisestä neekerien keskuudessa on nopeammin tuotava esille Puolueessa sekä vallankumouksellisissa joukkojärjestöissä

Tämä ryntäys työskentelymme voimistuttamiseksi neekeri-

työväenluokan perustavien joukkojen keskuudessa työpajoissa, tehtaissa, j.n.e., on yhdistettävä pitkin koko rintamaa taistelu-
liikkeeseen neekerien vapaudesta. Tässä yhteydessä meidän
tulee viipymättä viedä eteenpäin kamppailua poliittisista oike-
uksista neekereille, lynkkausterroria ja vainoa vastaan kaikissa
muodoissa, Scottsboron poikain ja Angelo Herndonin vapau-
desta, j.n.e. Tämän kamppailun tulisi keskittyä L.S.N.R.:n
esittämän lakiehdotuksen ympärille neekerikansan siviilioike-
uksista. Tulee heti panna alulle joukkomittainen ryntäys nimi-
kirjotuksien hankkimiseksi anomuksiin siviilioikeuksien laki-
ehdotuksen puolesta ja tämä ryntäys tulee yhdistää joukkotoi-
minnan kehittämiseen kaikilla paikkakunnilla.

Etelässä meidän tulee voimistuttaa keskitystyötämme joh-
tavilla teollisuusaloilla, teräs-, kivihiihi-, tekstiili-, tupakka, y.m.
teollisuuksissa, rakentaa Puoluetta, vallankumouksellisia unioi-
ta ja oppositioliikettä A.F.L.:n sisällä siltä perustalta, että
vedetään neekeri- ja valkoiset raatajat yhteiseen taisteluun
jokapäiväisistä tarpeistaan, N.R.A.:n palkkaerotuksia vastaan,
neekereihin kohdistettua sortoa vastaan ja neekeri- ja valkois-
ten raatajain oikeuksien riistämiseen tähdättyjä fascistisia
hyökkäyksiä vastaan. Samanaikaisesti meidän on ryhdyttävä
toimenpiteisiin voimistuttaaksemme osaviljelijäin ja köyhäin
farmarien liikettä puuvillan maanalle kyntämistä ja Bankhead-
lakiehdotusta vastaan, sekä maaseutujoukkojen puolfeodaalisen
orjuutuksen koko järjestelmää vastaan. Meille on välttämä-
töntä edelleen kehittää vallankumouksellista maatalousohjel-
maamme, jonka keskeisenä kohtana tulee olla tunnus "valkoisten
suurtilanomistajain ja kapitalistien maiden takavarikoiminen"
neekeri- ja valkoisten raatajain eduksi.

Kaikessa tässä työssämme on välttämätöntä tuoda esiin
entistään tarmokkaammin meidän täyden ohjelmamme neeke-
rien vapaudesta, tasapuolisista oikeuksista, itsemääräämisoikeu-
desta, maan takavarikoinnista. Me toteutamme Neuvostoliiton
saavutuksien laajinta kansanomaistuttamista kansallisuuskysy-
myksen ratkaisemisessa. Samoin käy tärkeäksi ei ainoastaan
kansanomaistuttaa K. I:n ohjelmaa neekerisiirtomaihin, Afri-
kaan, Länsi-Intian saaristoon nähden, vaan kehittää solidaari-
suudenosotuksia näiden siirtomaiden vallankumouksellisen
liikkeen tukemiseksi imperialismia vastaan.

Sovelluttaessamme käytäntöön meidän yhteisrintamatak-

tiikkaamme alhaaltapäin reformistisissa ja pikkuporvarillis-natsionalistisissa järjestöissä olevien neekeriraataajajoukkojen kanssa, meidän tulee varoa kaikkia linjamme "vasemmistolaisia" vääristelemisiä, s.t.s. kaikkia taipumuksia lyödä näissä järjestöissä olevat joukot yhteen heidän johtajainsa kanssa, joka merkitsee pelaamista näiden pikkuporvarillisten harhaanjohtajain käsiin ja kiertämättömästi johtaa meidän eristäytymiseen. Päinvastoin, on aivan välttämätöntä näitä joukkoja lähestyessämme tehdä selvä erotus heidän ja pikkuporvarillisten natsionalistijohtajain välillä. Samanaikaisesti meidän tulee olla yhtä valppaita oikeistolais-opportunistista taipumusta vastaan aliarvioida neekerireformismin ja pikkuporvarillisen natsionalismin luokkaroolia. Sellainen taipumus johtaisi neekerireformististen ja pikkuporvarillisten natsionalistijohtajain hännässä laahaamiseen ja proletaarisen hegemonian ja Puolueen johdon heikentämiseen neekerien vapausliikkeessä.

Vaikuttava taistelu reformistisia ja pikkuporvarillisia natsionalistijohtajia vastaan ja joukkojen voittaminen heidän taantumuksellisen vaikutuksensa alaisuudesta vaatii, että meidän tulee kertakaikkiaan ottaa vakavalta kannalta tehtävämme rakentaa L.S.N.R:n itsenäiseksi joukkojärjestöksi tukemaan Puolueen taisteluohjelmaa neekerien vapaudesta.

L.S.N.R. voi muodostua tärkeäksi välikappaleeksi yhteisrintamapolitiikkamme toteuttamisessa neekerioikeuksien rintamalla. Puolueen ja L.S.N.R:n tulisi ottaa tehtäväkseen oppositioiden rakentamisen kaikissa tärkeissä reformistisissa ja pikkuporvarillisissa natsionalistisissa joukkojärjestöissä, L.S.N.R:n fraktiain perustamisen niiden sisällä, täten perustaen niiden sisällä asemia, joista käydä taistelua harhaanjohtajia vastaan ja paljastaa heidät ja koota joukot seuraamaan meidän johtoa. Samalla L.S.N.R:n tulisi käydä kamppailua kaikkien mahdollisten neekerijärjestöjen vetämiseksi sen jäseniksi sen ohjelman perusteella. *Liberator* on viipymättä rakennettava kansantajuiseksi joukkolehdeksi, erittäin tärkeänä taisteluaseena tällä rintamalla. Sen tulee muodostua neekerien vapaustaistelujen johtajaksi ja järjestäjäksi ja sen tulee mitä vaikuttavammin ja jatkuvasti paljastaa neekerien reformistiset ja pikkuporvarilliset natsionalistijohtajat.

Toverit: Ainoastaan parantamalla työskentelyämme tämän suunnan mukaan, yhdessä taistelumme voimistuttamisen kanssa kahdella rintamalla, valkoshovinismia vastaan päävarana,

sekä entistään päättäväisemmällä taistelulla pikkuporvarillista natsionalismia vastaan; ainoastaan tätä tietä kykenemme takomaan sen neekeri- ja valkoisten raatajain murtumattoman yhtenäisyyden, joka on välttämätön ehto niiden suurten tehtävien menestykselliselle toteuttamiselle, jotka meidän Puolueellamme on edessään nykyisessä tilanteessa. (*Jatkuvia suosionosoituksia.*)

JALKAHUOMAUTUS!

Yhdysvaltain Kommunistipuolueen tammikuussa 1935 pidetyn Keskuskomitean Plenumin päätöksen mukaan muuttuneet olosuhteet vaativat ammattiunionityössä pääpainon pantavaksi työskentelylle A.F.L:n sisällä. Lukijaa pyydetään pitämään tämä mielessä lukiessaan Haywoodin raportin niitä kohtia joissa mainitaan vallankumouksellisista unionista.

MIH. TSHUMANDRIN

YKSITYISTEHTAASSA

(RABELAIS'IN TEHDAS)

ROMAANI

Suomentanut, toisesta tarkistetusta painoksesta

H. KARHINEN

Yksityistehtaassa on saanut verrattain suuren yleisön suosion. Se on käännetty monille eri kielille. Näin kirjaa uskalletaan esittää arvokkaana kaunokirjallisenä tuotteena myöskin suomenkieltä lukeville.

Hinta \$1.00. — Sivuja 228.

Tilataan osotteella:

Finnish Federation Inc.,
35 East 12th Street,
New York, N. Y.

Työmies Society,
Box 553,
Superior, Wis.

N. POPOV:

Neuvostoliiton Kommunistisen

Puolueen (bolshevikien)

Historia :-: II osa

Suomeksi toimitettu v. 1932
ilmestyneen XV korjatun ja
täydennetyin painoksen
mukaan.

0000

Kovissa kansissa. Hinta \$2.00.

Sivuja 385.

0000

Tilataan osotteella:

Finnish Federation Inc.,
35 East 12th Street,
New York, N. Y.

Työmies Society,
Box 553,
Superior, Wis.

BORIS SPEKKE

SUOMI TÄNÄÄN

Matkakuvauspiirtoja

Suomentanut

HELMI PEUHKURI

Tässä kirjassa selostetaan Suomen nykyinen tilanne, matkalla hankittujen todellisten tietojen perusteelta. Päähuomio annetaan aivan oikeutetusti työläisten oloja kuvaaville seikoille, kuten työttömyydelle, siitä johtuvalle kurjuudelle, samoin kuin niille olosuhteille joiden alaisena työssäkäyvät työläiset elävät.

Sivuja 184

Paperi kansissa hinta \$1.75

Tilataan osotteella:

Finnish Federation Inc.,
35 East 12th Street,
New York, N. Y.

Työmies Society,
Box 553,
Superior, Wis.

Kirveen ja Sahan Sankarit

Kirjottaneet:

O. JOHANSON ja KUSTAA

Tämä kirja kertoo Karjalan metsien sankareista, jotka kaikkensa uhraten ponnistelevat metsissä, rakentaen uutta sosialistista yhteiskuntaa. Nämä sankarit muodostuvat naisista ja miehistä, jotka tasa-arvoisina työllään ja toiminnallaan piirtävät nimensä sosialistisen yhteiskunta järjestelmän rakentajien sankareitten kuolemattomaan nimiluetteloon.

Hinta 95c. Sivuja 92.

Tilataan osotteella:

Finnish Federation Inc.,
35 East 12th Street,
New York, N. Y.

Työmies Society,
Box 553,
Superior, Wis.

Hinta 15c